

XXXV Mostra Literària del Maresme Cabrils 2018

MOSTRA
LITERÀRIA

DEL MARESME
XXXV EDICIÓ

Mostra Literària del Maresme XXXV Edició. Cabrils 2018
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2018
Il·lustració portada: Magda Genestar. ArtCabrils.
Correcció: Ester Sancho
Disseny: Mònica Marcet
Maquetació i impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 27.045-2018

PRESENTACIÓ

Arribem a la 35a edició de la Mostra Literària del Maresme!

35 anys premiant el talent de maresmenecs i maresmenques de totes les edats.

35 anys incorporant nous municipis a una Mostra que és ja una referència.

35 anys donant suport als ajuntaments per convocar la primera fase del concurs literari.

35 anys encoratjant els mestres i professors de les escoles del Maresme a fomentar l'hàbit de llegir i escriure entre els seus alumnes.

35 anys agraint als jurats la difícil tasca de triar entre tantes propostes. I, en definitiva, 35 anys animant a participar a qualsevol que vulgui, tingui l'edat que tingui i sigui del municipi que sigui, a fer sentir la seva veu i expressar el seu talent en aquesta finestra que és la Mostra Literària del Maresme.

En un temps d'*smartphones*, xarxes socials i whatsapps, aquestes mostres de bona poesia i de bona narració, sobretot entre els més joves, són un indicatiu que la literatura gaudeix de molt bona salut.

El Maresme, comarca de saborosos fruits de la terra, ha donat també a les nostres lletres grans figures. La Mostra Literària fa evident que als inicis del segle XXI aquesta tendència és ben viva.

Un any més, hem de felicitar-nos perquè el nombre de participants, d'escriptors i escriptores, ha augmentat. També el de poblacions que han presentat obres a la fase comarcal de la Mostra. Algun dia no molt llunyà hi serem totes. I aleshores tindrem un nou motiu de celebració.

Des del Consell Comarcal del Maresme alcem la nostra copa per brindar pel magnífic resultat d'aquesta XXXV Mostra Literària, donem l'enhorabona a tots els qui l'han fet possible i us convidem a la lectura d'aquest llibre que aplega els treballs guanyadors.

L'any que ve us esperem de nou!

Josep Triadó i Bergés

President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

Enguany celebrem la XXXV Mostra Literària del Maresme, un esdeveniment de gran importància cultural per a la nostra comarca.

El Maresme és una comarca viva, emprenedora, però també amb un alt nivell cultural.

La cultura és un gran valor que té la nostra societat catalana, marca el tarannà de tot un país, és per això un bé que cal preservar, i una manera de fer-ho és organitzant moviments com el que ara ens ocupa, una gran mostra literària.

Al voltant d'aquesta mostra hi ha un gran nombre de persones que han dedicat tot un any a aquesta tasca, sobretot mestres i educadors/es que transmeten la seva estima per la literatura als joves dels nostres municipis.

La literatura és una manera de poder viure altres vides, de sentir diferents emocions o de reviure'n la pròpia recordant temps passats i donar-los a conèixer a través d'aquest fil conductor que és la literatura.

Com a alcaldessa de Cabrils, em sento orgullosa dels diferents premis que al llarg dels anys han guanyat els cabrilencs que hi han participat.

Aquest llibre que teniu a les mans és un recull dels escrits guanyadors de l'edició 2018 i us animo que els llegiu i gaudiu molt i molt de la lectura.

Des de Cabrils, Perla del Maresme, com ha estat anomenat en diferents ocasions, celebrem el compromís de tota la comarca amb la cultura que, al mateix temps, és compromís de país i ens ajudarà a construir un país millor i més lliure!!

Lina Morales i Serra

Alcaldessa de Cabrils

ÍNDEX

PROSA

11. **La desaparició dels llibres.** Alexis Victoir Oller. Canet de Mar
12. **El gosset abandonat.** Queralt Carreras Colomé. Tordera
14. **Un beuratge històric.** Lúdia Casanovas Ramon. Cabrera de Mar
17. **La colla dels xiclets enganxifosos.** Maria del Rio Gayan. Cabrils
21. **Europa, desperta!.** Dalai Chico Rodríguez. Canet de Mar
26. **Diari de...** Lucas Drago Sobrevia. Alella
29. **Memòries d'un refugiat.** Estel Pou Prim. Vilassar de Mar
35. **Incerta espera.** Valèria Cuní Capellà. Teià
42. **Un retrat.** Bernat Fernández Roca. Tordera
46. **Et recordo.** Laia Benítez Manzananas. Canet de Mar
51. **Tora blava.** Fina Joseph Caballé. Arenys de Munt
67. **Nova Delhi.** Jesús Ignacio Arroyo Calero. Vilassar de Mar

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

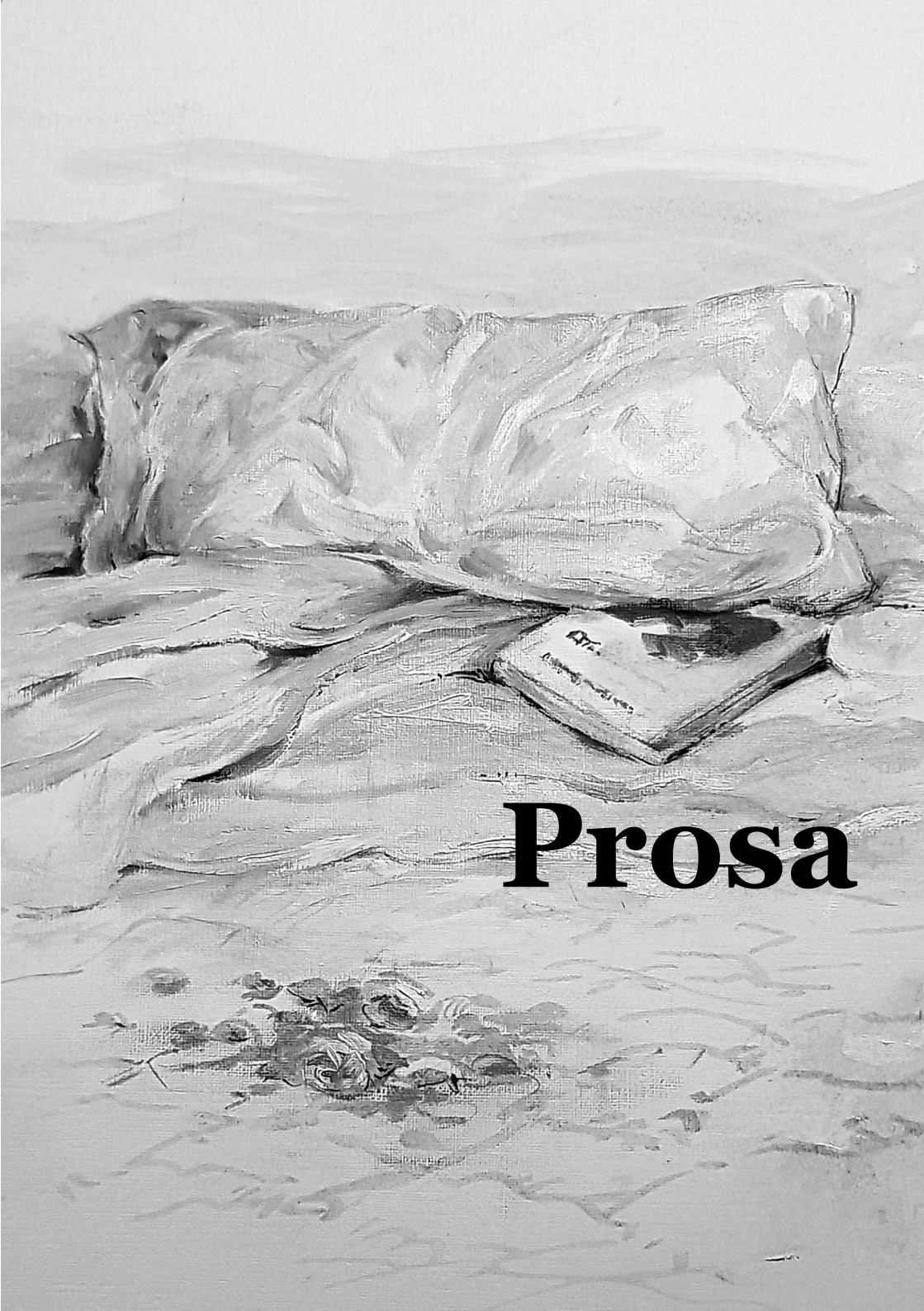
73. **Miracle.** Teresa Julià Vercet. Montgat

PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS

74. **Un conte de meravella.** José Luís Bruno Serrano,
Cecilio Vadillo Arroyo, Alex Verdíel Muntaner,
M Victoria Val Lasheras, Eduardo de Mariano Pastor
Jordi Claret Carbonell, Josep M Espard Grau
Juan Rivademar Cabasa, Abril Saez Cano. Vilassar de Dalt

POESIA

79. **Els amics.** Raquel Freixas Salvador. Caldes d'Estrac
80. **El meu iaio.** Antonio Salguero Amaya. Argentona
81. **El meu lloc preferit al món.** Aina Escudero Arañó. Tordera
82. **La meva amiga.** Leo Izquierdo Aznar. Montgat
83. **L'eco del silenci.** Ariadna González Gamell. Tordera
85. **Les croquetes.** Martí Castan Manté. Sant Vicenç de Montalt
86. **Potser.** Duna Rodríguez Galán. Sant Vicenç de Montalt
88. **Trencadís.** Núria Herrero Puche. Arenys de Mar
95. **Resistència vegetal.** Marçal Parcerisa Ledesma. Alella
102. **La volta el món en 80 versos.** Alba Nonell Ruscalleda. Tordera
107. **El naufragi.** Marcos Castellón Espezel. Argentona
119. **Mars d'infinit.** Carmen Vila Rovira. Sant Pol de Mar

Prosa

Primer Premi Grup A
Alexis Victoir Oller
Canet de Mar

LA DESAPARICIÓ DELS LLIBRES

Una nit en el col·legi les càmeres van veure un lladre amb un antifaç negre que robava els llibres de text de tots els alumnes.

L'endemà els nens van arribar al col·legi, van començar la primera classe i van veure que els llibres no hi eren. “Els llibres no hi són!” va exclamar en Marc, “Els meus tampoc!” va exclamar en Teo, “Ni els meus!” va exclamar en Lluç.

“Qui ha sigut el que ha robat els llibres?” va preguntar la professora. De sobte algú va obrir la porta i era un policia que ens va explicar que ahir a la nit havia entrat un lladre.

L'endemà es van quedar al col·legi fins que va aparèixer el lladre i el van desemascarar! I sabeu qui era? La professora! Sembla ser que no tenia la lliçó apresada per a aquell dia i va pensar que si els alumnes no tenien els llibres no caldria fer classe.

Segon Premi Grup A
Queralt Carreras Colomé
Tordera

EL GOSSET ABANDONAT

Una família formada per un pare de nom Pau, una mare que es deia Mariona i dues filles, l'Arlet i la Judith.

La família estava a casa seva i parlaven que les nenes volien una mascota. Però els pares no s'acabaven de decidir, no sabien si la cuidarien bé. Donar-li menjar, passejar-la i jugar-hi era fàcil, però endreçar, netejar, això ja era una altra cosa. Com que les nenes estaven molt tristes, per animar-les van decidir anar tots quatre a la muntanya.

—Que bé! Que hi podrem anar ara?

—Sí, és clar. Va, vestiu-vos amb roba vella, que ens n'anem tots.

La mare va preparar begudes i entrepans, i quan estaven llestos van marxar al bosc.

Van seguir un caminet. Van caminar una estona llarga. Les nenes anaven al davant jugant i corrent. De cop van sentir sorolls. Van investigar i van veure un gos. Llavors van anar ràpid a avisar els pares.

—Papa! Mama! Us vam suplicar molts cops que volíem una mascota! I ara n'hi ha una abandonada al bosc!

—Què? —va cridar la Judith—. Anem a buscar el pobre animal!

—Sí! És un gosset molt bufó! Ens el podem quedar?

—Li preguntarem al papa.

—Sí, sí!

Però el pare va contestar que no, que l'agafarien i buscarien el seu amo. Les nenes es van posar molt tristes.

Però la mare va dir que el durien a la gossera i que si el seu amo no el reclamava, se'l quedarien ells.

Tornant es van parar en unes pedres grans a menjar i beure aigua fresca. El gos es portava molt bé.

Quan van arribar a casa, van anar a portar el gos a la gossera.

Al final, les nenes estaven molt contentes. Si no l'anaven a buscar seria el seu gos. I el van anar a veure cada dia a la gossera.

Com que l'amo no el va anar a buscar, la gossera va donar el gos a la família.

Però el pare va interrompre l'alegria amb una condició: si veig la casa desordenada o no el cuideu prou, el gosset tornarà a la gossera.

Les nenes van fer el tracte decidides a complir-lo. Tindrien un gos per a tota la vida.

Però uns dies més tard van tocar el timbre. Un senyor va dir:

—Aquest és el meu gos!

—No, és el nostre gos, el vas deixar abandonat i ara és nostre!

El senyor va marxar empenyat i ens va dir que anava a buscar la policia. I no va tornar, però l'endemà quan ens vam despertar i li anàvem a portar el menjar al gos, l'animal no hi era.

—Mama, mama! El gosset no hi és, se l'han endut.

Van avisar la policia i no el trobaven. Però al cap d'uns dies el van trobar, havia tornat a casa tot sol, i la Judith i l'Arlet van dir:

—Ha tornat, és nostre un altre cop! Que bé!

—Segur que ens ha triat perquè el cuidem molt bé!

L'Arlet es va recordar que no li havien posat nom. I van preguntar noms de gossos als pares i al cap d'uns dies ja en tenien un:

—Rex! És un nom perfecte per al nostre gosset. En teníem molts per decidir-nos, com per exemple: Tobi, Olaf, Roc, Esquitx, Roqui... i molts més que ara no recordo. Bé, Rex, el que li hem posat, per a mi és molt maco, aquest nom, i per a vosaltres?

Així es com la Judith i l'Arlet van aconseguir una mascota. I com que en Rex les va fer molt felices, les nenes van pensar que de grans també comprarien una mascota als seus fills.

I conte contat, aquesta història del gosset Rex s'ha acabat.

Primer Premi Grup B
Lídia Casanovas Ramon
Cabrera de Mar

UN BEURATGE HISTÒRIC

Durant l'edat mitjana, Pere Joan Ferrer, un home ben plantat, alt i corpulent, fou militar de gran importància, ja que guanyava moltes lluites. El rei n'estava molt content, d'ell, i per això li va donar el títol de senyor feudal d'un territori força extens on ara hi ha Martaró, Premià, Vilassar, Argentona, Cabrera i el Castell de Burriac.

Ell vivia la major part del temps al Castell de Burriac junt amb la seva família. La seva esposa era Elionor de Sarriera, una dona que s'ocupava del seu marit i de les filles. Aquestes eren la Comèdia i la Tragèdia, dues nenes que vivien al Castell de Burriac i no es podien relacionar, de cap manera, amb els nens del poble perquè el seu pare no els ho permetia.

La gent del poble, la majoria pagesos, eren els seus vassalls. Tots estaven farts de les seves injustícies i abusos ja que tot i ser un gran militar era un home cruel i dèspota. Un dia en Gabriel, un camperol vassall del senyor, va voler parlar amb ell. Estava cansat de treballar nit i dia de dilluns a diumenge i no obtenir res a canvi.

—Bon dia, vinc a parlar amb vostè en nom de tots els camperols. El delme que ens toca pagar-li de la collita és tan gran que no ens queden prou aliments per poder mantenir la família. Li supliquem que ens el rebaixi, així podrem alimentar-los —va dir en Gabriel una mica espantat per com podria reaccionar el seu senyor.

—Això ni pensar-ho! Si no pots alimentar els teus fills els regales o els mates.

La gent estava molt espantada i cada vegada odiava més el seu senyor feudal. Havien de fer tot allò que ell manava, sense poder protestar ni donar la seva opinió.

Isolda, una jove camperola de Cabrera, veia patir la gent del poble i en particular la seva família, que cada dia ho tenia més difícil per sobreviure. Era forta, valenta i decidida i va tenir molt clar que havia de fer alguna cosa per salvar el seu poble. Tenia una gran

passió per les plantes aromàtiques i gràcies a una velleta experta en pocions màgiques, des de ben petita va aprendre les virtuts de cadascuna de les herbes. La Isolda va creure que la millor manera d'acabar amb aquella injustícia, que no deixava viure amb tranquil·litat els cabrerencs, era la de fer una poció màgica que havia après d'aquella àvia entesa en barreges d'herbes del bosc. Va buscar el llibre que li va regalar la velleta i va començar a llegir per la pàgina trenta, a l'inici del tercer capítol, "Pocions màgiques per eliminar els mals esperits".

—Com convertir un ésser viu en el que tu vulguis? Per fer aquest beuratge necessiteu dues tiges de fonoll, 30g de ginesta, una flor d'estepa negra, 50g de farigola i un pom de corretjola.

La Isolda, després de saber el que necessitava per fer la barreja, va prendre'n nota i tot seguit va marxar cap al bosc a buscar-ho.

Una vegada a casa, tornà a mirar el llibre per assegurar-se del procés d'elaboració. I va començar a fer la poció amb molta cura, revisant cada pas per no equivocar-se. Quan la va tenir feta, va anar a la plaça. Allà ja l'estaven esperant en Quimet, en Jaume, la Francisqueta i la Victòria, quatre camperols joves que l'ajudarien a aconseguir els plans que tenia entre mans. L'objectiu era agafar el beuratge, dirigir-se al castell, colar-se per una finestra i arribar al dormitori on descansava el senyor feudal. Sabien que cada tarda feia una migdiada d'una hora i que en despertar-se, sempre bevia un got d'aigua de la gerra que li preparaven les minyones. La Isolda ho tenia calculat, unes gotetes de poció a la gerra d'aigua farien que en Pere Joan Ferrer es convertís en cartó pedra. Tots cinc van començar a pujar la muntanya, estaven llestos per salvar el poble. Quan van arribar al castell, la Isolda va escalar la paret i els altres es van distribuir per tal de distreure els guàrdies. D'un bot va entrar per la finestra que estava mig oberta, ja que aquell dia feia molta calor. Amb una ullada va observar que tot estava a lloc. En Pere Joan Ferrer roncava i la Isolda va aprofitar aquell moment per tirar unes gotetes de la poció dins la gerra d'aigua. Tot seguit, va sentir un soroll i es va afanyar a sortir per la finestra. Va baixar i va anar al punt de trobada on havien quedat. Des d'allà tots junts van dirigir-se cap al poble.

Al vespre se sentia un gran rebombori des del poble. Aquella remor venia del castell. Tothom va sortir de casa seva, alguna cosa

estranya estava passant. Uns quants camperols, espantats per aquella situació, van córrer a pujar al castell. La Isolda i els seus amics es van afegir al grup. A la porta del castell van trobar dues minyones cridant desesperades, estaven tan nervioses que no se les entenia. La Francisqueta, tota decidida, va entrar cap a dins i tots la van seguir escales amunt, cap a les habitacions. Obriren la porta i allà estava el senyor Pere Joan Ferrer, estirat al llit com si dormís, convertit en cartó pedra... Però la sorpresa no va acabar aquí, a l'habitació hi havia la senyora Elionor de Sarriera i les seves filles, la Comèdia i la Tragèdia, també convertides en cartó pedra. Les minyones no entenien res, deien que les nenes havien entrat amb la seva mare al dormitori i que l'última cosa que els havien demanat era aigua ja que estaven assedegades.

A partir d'aquell dia tota la gent del poble de Cabrera va viure més tranquil·la, cap més senyor es va fer càrrec del castell i cap més camperol va tenir l'obligació de pagar cap delme. Tothom estava content, tothom, excepte una de les minyones que va saber qui havia estat la responsable d'aquell succés. S'havia guardat aquella gerra d'aigua i uns dies més tard va convidar la Isolda a casa seva i li va oferir aigua de la gerra. I després de prendre'n un glop, la Isolda també es va transformar en cartó pedra.

Aquella noia jove, valenta i decidida havia salvat el poble. Des d'aquell dia, quan la gent de Cabrera celebra la Festa Major, per agrair-li tot allò que va fer, la treuen a ballar i no només a ella, sinó també el senyor feudal, Pere Joan Ferrer, la seva dona Elionor de Sarriera i les filles, la Comèdia i la Tragèdia, que convertits tots en gegants de cartó pedra formen part de la història de Cabrera.

Segon Premi Grup B
Maria del Rio Gayan
Cabrils

LA COLLA DELS XICLETS ENGANXIFOSOS

La Maduixeta, el Melonet, la Síndria i el Préssec formaven part de la colla dels xiclets enganxifosos. Tots ells vivien a la botiga de la senyora Petra i s'anomenaven així perquè quan entraven els nens a comprar lllaminadures, ells s'ajuntaven ben fort perquè ningú no els separés i els nens deien: "Ecs, quins xiclets més enganxifosos!" i no els agafaven.

Un dia una nena va entrar a la botiga a comprar amb la seva mare. Mentre pensava quines lllaminadures agafaria, la mare li va dir: "Laia, agafa només 4 lllaminadures". Ella va protestar perquè li agradaven molt i sempre en volia més. Va agafar una regalèssia, una llengua, un núvol i llavors se'n va anar a la capsa dels xiclets. Volia agafar un xiclet però era complicat, tots relliscaven, n'agafava un amb el cullerot però ràpidament tornava a caure. La Laia no era conscient que tenien vida pròpia i que sabien que si no fugien caurien a la bossa de la nena i arribaria la seva fi. De cop i volta la Laia va desaparèixer, la seva mare la va cridar, la va avisar que es decidís ràpidament perquè si no marxarien. Els xiclets, en veure desaparèixer la nena, van pensar que havia marxat i es van relaxar. Llavors, de cop i volta, van sentir el soroll del cullerot i la Síndria va córrer a buscar els seus companys. La colla sempre seguia la seva estratègia enganxifosa i els havia anat molt bé. La Síndria cada vegada estava més nerviosa. Finalment va trobar el Préssec, que tot s'ha de dir que pel seu gust agradava a molt pocs nens i, tot i que havia tingut algun ensurt, finalment sempre el deixaven anar. Després van trobar el Melonet que estava amagat al fons de la capsa, plorant tot espantat. Just quan anaven a buscar la Maduixeta van veure com la Laia separava la resta de xiclets i agafava la seva amiga, que estava despistada xerrant, explicant a un altre grup com ho podien fer per evitar que els agafessin. Tots es van quedar aturats. La Maduixeta, però, va començar a rodolar pel fons del cullerot i quan estava a punt de ser lliure, la mà de la Laia embolicada en un guant de plàstic la va agafar de nou, però per segona vegada va aconseguir fugir.

Els seus amics, molts atents, s'hi van apropar corrents i es van enganxar a ella, com havien fet sempre. Estaven salvats. Buf, quin ensurt!!!! Però de cop i volta, la mà de la Laia va tornar a entrar a la capsa i els va agafar de nou. De seguida es va adonar que la Maduixeta estava enganxada a tres xiclets més. Aquest va ser l'inici d'una forta lluita: la Laia tibava per desenganxar-lo i la colla cada vegada s'ajuntava més, com que portava els guants no els notava enganxifosos, tot i així estava a punt de deixar-los anar quan es va aturar i va pensar: "Tot i que són quatre xiclets, com que estan enganxats li diré a la mare que en realitat és un de sol, hi sortiré guanyant, és fantàstic!".

Un cop dins la bossa la colla es va posar nerviosa, no sabien què fer, no podien escapar-se, però si es quedaven a dins acabarien a la boca de la Laia o d'alguna altra nena. La Maduixeta, que era la més espavilada, els va dir:

—Només ens queda una sortida, explicar a la Laia que tenim vida i que som molt amics i que no ens volem separar, que volem continuar jugant.

El Melonet, que era molt poruc, li va contestar:

—No ens farà cas, potser si no diem res i es treu els guants i estem enganxifosos ens deixarà vius a la bossa i s'oblidarà de nosaltres.

La Síndria va contestar:

—Melonet, no ens podem quedar de braços plegats, és una nena i les nenes es mengen totes les laminadures, ho fan de cop, no a poc a poc, no tenim temps, hem d'actuar.

El Préssec també va dir-hi la seva:

—És veritat! Els nens i nenes no saben menjar les laminadures en diferents dies, se les mengen de cop, tenim poc temps!

Així van decidir que l'única opció que tenien era que la Laia ho entengués. Llavors van començar a cridar.

La Laia va sentir una veueta, mirava per tot arreu però no veia ningú, va mirar cap enrere per si era la mare qui parlava, però no. Ella sentia la veueta igualment, fins que en acostar-se a la bossa es va adonar que sortia d'allà. La Laia es pensava que s'havia tornat boja. No sabia què fer, al final es va decidir a contestar:

—Qui crida? Qui hi ha aquí dins?

—Som nosaltres, els xiclets —van contestar.

—Els xiclets parreu? Em preneu el pèl? —va dir la Laia.

—No, no, apropa't.

La Laia es va acostar més a la bossa i llavors ho sentia molt millor. Va pensar: “És cert, les veus surten de la bossa”. S’hi va fixar més i va veure com els xiclets es movien.

—No t’espantis, ja sé que és estrany, però sí, nosaltres parlem —va dir la Maduixeta. Et presento els meus amics: el Melonet, el Préssec, la Síndria i jo, la Maduixeta.

La Laia estava al·lucinada:

—Totes les laminadures parreu?

—No, només nosaltres quatre. N’hem après escoltant els nens que venen, com que es passen tanta estona decidint què agafen i què no, tenim temps d’aprendre. És divertit!!!

—Parreu sempre amb tots els nens? —va preguntar la Laia.

—No, no ens ha calgut perquè sempre aconseguim no caure a la bossa —va contestar el Préssec.

—Ah!! Per això parreu amb mi, perquè us he pescat?

—Sí, i et volem demanar que ens deixis anar a la capsa, volem continuar junts per jugar —va explicar la Maduixeta.

—Però a mi m’agradeu molt! —va respondre la Laia—. Quan us menjo surt un suc molt bo.

—Però aquest gust de meló o de maduixa el pots tenir si menges fruita —va protestar la Síndria.

—Sí, teniu raó —va dir la Laia.

El Melonet, que havia estat callat escoltant fins llavors, va agafar forces i va dir:

—A tu no t’agradaria que algú es mengés els teus amics, oi?

—No, és clar que no —va contestar de seguida la Laia—. Però qui vols que ens mengi a mi i a les meves amigues?

—Doncs algun animal més gran que tu —va dir el Melonet tot enfadat.

—Sí, potser teniu raó, però si us torno a deixar de nou a la capsa, potser un altre nen us agafarà i no teniu temps d’explicar res. O potser el nen no us fa cas.

—És veritat, tens raó —va dir la Maduixeta tota trista.

La Laia els va veure tan tristos que va pensar què podia fer i, al cap d'uns minuts, els va dir:

—He pensat que sou molt especials i que us podria portar a casa meva i posar-vos en un pot. Us prometo que no us menjaré. Allà podreu jugar i mai ningú més us podrà agafar.

—Això seria genial! —va celebrar el Préssec.

La resta de la colla va començar a cridar dient:

—Visca, visca, estem salvats.

Semblava que tot estava solucionat, però quan la mare de la Laia va anar a pagar li va dir:

—Laia, aquí hi ha més de quatre laminadures.

La colla es va espantar i van pensar que tornarien de nou a la capsa amb la resta de xiclets, o que els separarien, però la Laia va deixar la resta dels dolços i es va quedar només amb ells quatre.

La mare, sorpresa, li va dir:

—Tanta estona i només agafes quatre xiclets?

—Sí mare, però són especials —li contestà la Laia.

—Tu sabràs, després no me'n demanis més...

—No mare, no ho faré —li va assegurar.

Quan van arribar a casa, la Laia va complir la seva promesa.

Cada dia quan mirava el pot de la colla enganxifosa, sentia unes veuetes, uns riures i ella també feia un somriure.

Des d'aquell dia la Laia va canviar, la seva mare no s'ho podia creure. Cada vegada que li deia de comprar laminadures, la Laia li deia que no calia que quan arribés a casa menjaria fruita.

Així que tots hi van sortir guanyant: els xiclets seguirien jugant, la Laia menjava més fruita, i la seva mare estava encantada de no perdre més temps a la botiga de laminadures barallant-se amb la seva filla per això.

Primer Premi Grup C
Dalai Chico Rodríguez
Canet de Mar

EUROPA, DESPERTA!

No puc més, no tinc més forces, per què ningú ens ajuda? Per què miren cap a un altre costat? Ja no puc més! Això és el que em deia a mi mateix mentre estava ferit a terra. Tot va començar així:

Soc un nen de dotze anys, em dic Ahmad i visc a Síria al mig d'una guerra bèl·lica, una guerra entre germans. Estem a 6 de desembre de 2012 i encara no s'ha acabat aquesta repugnant guerra que va començar el 2011.

Portem més d'un any de bombardejos, passant gana, soc un nen alimentat amb arròs i pa els dies que hi ha sort. Com m'agradaria menjar-me un tros de pastís, un flam, una sopa calenteta... No, un altre cop no! Ja torno a parlar de menjar. Cada dia veig com fereixen gent i moren de gana o bé per una bomba.

Recordo quan la meva mare, Selda, la meva única àvia anomenada Malva i jo ens refugiàvem al soterrani de casa. Els meus avis havien mort perquè eren vells, però la meva altra àvia, la van assassinar uns ca... El meu pare no en tenia ni idea d'on era, perquè quan va esclatar la guerra se'n va haver d'anar a combatre; des de llavors no en sabia res, d'ell.

Jo intentava fer una vida normal: anar al col·legi quan els bombardejos no eren constants, jugar amb els meus amics dins de casa perquè no ens desapareixin... Mentida i mentida, res era igual que abans!

Ens passàvem les hores en aquell soterrani, amb més gent que ho estava passant malament. Anàvem escassos d'electricitat, d'aigua, de menjar... Moltes vegades quan volíem aconseguir aliments, alguna persona adulta els anava a buscar. Era un gran risc, però si tornava amb vida era un gran triomf. Després hi havia els «amics dels turons» que ens avisaven que sempre eren allà per matar, és a dir, els francitiradors. Recentment, li va tocar a la meva mare anar a buscar aigua... de poc no la maten.

La meva mare era primeta, tenia els cabells negres, els ulls marrons, unes galtes precioses i sempre portava un davantal bonic

que li va regalar el meu pare abans de marxar a combatre, feia dos anys. Vestia amb roba mig trencada, bruta i quasi sempre portava la mateixa vestimenta ja que no teníem gaires diners. Jo estava massa prim, també vestia amb roba mig trencada, vella, bruta...

Aquell dia, segurament va ser pitjor que l'anterior. De sobte, vaig veure a l'horitzó una desena de soldats enemics que es dirigien cap a la nostra casa. Vaig cridar per avisar la gent del perill que s'aproximava, però no va servir de res, quan van entrar al soterrani ens van descobrir! La meva mare em va manar que m'amagués, però un soldat em va agafar i no em vaig poder escapar. Aquells soldats van començar a matar tota la gent, fins que van arribar a la meva mare i la meva àvia, que van demanar pietat, però aquells cap d'ou les van matar. Vaig córrer per intentar salvar-les, però els meus intents no van servir per a res. Sentia una gran pena, una ràbia, i alhora sentia que m'estava morint. Vaig cridar: "Per què!? Per què!?"

Em van donar un cop molt fort al cap i em van deixar inconscient.

Em vaig despertar una mica marejat i amb ganes de vomitar. Vaig veure que estava en una sala molt petita on gairebé no entrava la claror. Vaig adonar-me que hi havia un nen al meu costat, estava molt espantat i prim.

Em vaig apropar a ell, li vaig preguntar què li passava i on érem. Va contestar-me que es deia Norman i que érem en una espècie de camp de concentració. En Norman em va dir que hi portava més o menys tres setmanes i que només menjava pa i bevia molt poca aigua. El vaig haver de tranquil·litzar, perquè se'l veia molt espantat i nerviós. Amb llàgrimes regalimant-li per la cara em va explicar que havien matat la seva família menys el seu pare, que havia escapat. Se li notava que volia tornar amb ell. Em va dir que vivia en una casa petita, però preciosa.

En aquell moment vaig pensar en el pare, la mare i l'àvia. Mentre hi pensava em va regalar lentament una llàgrima que contenia tota la tristesa del món. Em vaig eixugar la cara, perquè res d'això servia ara mateix. No em podia fer el dèbil, havia d'ajudar en Norman. Em vaig dir a mi mateix que jo ja no lluitava per a mi, però que podia lluitar perquè aquell pobre nen sortís d'allà viu i pogués viure una bona vida amb el seu pare i la seva petita casa de camp. Havíem d'intentar sortir o almenys ell.

De sobte, un home que anava armat amb una pistola va entrar i ens va obligar a sortir. Aquell home anava vestit amb una camiseta negra i unes sabates marrons bastant brutes. No li vaig poder veure la cara.

Vam arribar a un lloc on es podia veure com obligaven molts nens, adults i persones grans a treballar. Transportaven roques molt pesades... Vaig veure una persona molt cansada que ja no podia més, com li pegaven perquè treballés. La meva mare m'havia explicat les coses dolentes de la guerra, però mai m'havia explicat res semblant.

Aquell home que anava de negre, em va dir amb cara de pomes agres:

—Què mires? A treballar!

Quan va acabar d'escriu-me, va donar-me una puntada de peu i una fuetada, però jo gairebé no vaig notar el dolor perquè estava veient com tractaven aquella pobre gent.

La meva mare em deia sempre que els perjudicats de totes les guerres eren els ciutadans innocents. També em deia que tot això no portaria enlloc, la guerra és la pitjor malaltia del món.

Em van fer aixecar una roca molt gran, pesava molt i jo no tenia ni forces físiques ni emocionals. Al final, vaig poder aixecar la roca i portar-la dins d'un forat que hi havia a terra.

Em vaig passar tot el dia aixecant roques i deixant-les, mentre em pegaven. L'esquena em feia molt de mal i jo no podia continuar més. Es va començar a fer molt fosc, vaig suposar que devien ser entre les vuit i les nou.

Finalment, després d'un terrible dia de treball, ens van obligar a anar a aquelles cel·les que tenien els barrots de color gris. La meva cel·la era bastant petita i humida, però sort que tenia la companyia del meu nou amic Norman. Li vaig preguntar com estava, ell em va contestar amb un gest típic que fa la gent quan no vol que l'altra persona es preocupi, en definitiva, va aixecar les espatlles. En Norman va anar a dormir i jo em vaig quedar pensatiu, fins que la son es va apoderar de mi.

L'endemà va ser igual, l'altre també i l'altre. Passaven els dies, cada cop ens pegaven més, perquè estàvem més cansats. Veia gent nova, perquè entraven contínuament en un camió, eren igual d'innocents que jo. Hi havia gent que no tornava a veure mai més

i em preguntava què els devia haver passat, potser haurien mort?

Van passar dies, setmanes... i tant en Norman com jo no podíem més. Teníem la sensació que ens moríem, cada cop teníem menys forces...

Devien ser les dotze de la nit quan li vaig dir al Norman que no podíem continuar així i que havíem d'idear un pla per sortir d'aquell infern. Li vaig tornar a repetir que ell havia de sortir per tornar a veure el seu pare. Em va respondre com si tot allò que estava pensant fos totalment impossible i que era massa tard, que havíem d'anar a dormir. Vaig decidir que ens havíem d'escapar.

Ens van despertar molt d'hora i ens van donar un tros de pa que estava molt dur, no era comestible. Ens van obligar (com feien cada dia) a sortir i a agafar les odioses roques dels nassos. Quan vaig sortir, em vaig adonar que hi havia menys soldats que habitualment. Vaig començar a creure que era el millor moment per escapar, però primer li havia de dir a en Norman. Li vaig anar a preguntar d'amagat, perquè els soldats no em veiessin. Em va respondre que era molt arriscat fer tot allò, però no hi teníem massa a perdre i sí molt a guanyar. Vam comentar que l'única manera de sortir era per la porta per on entrava el camió que portava les persones. Vaig afirmar amb el cap i ell va fer el mateix.

Després d'una hora, encara era de dia, vam veure com la porta s'obria de bat a bat. Va entrar el gran camió i vaig anar d'amagat a dir-li al Norman el pla. El pla era: sortir disparats quan les persones segrestades baixessin del camió.

En Norman em va mirar:

—Passi el que passi, sempre t'estaré agraït pel que estàs fent per mi.

Vam començar a córrer sense parar. Vam escapar del camp de concentració i en Norman, mentre corria, em va somriure i jo, com a resposta, també.

Però... de sobte, un soldat em va disparar a prop d'una costella. M'estava dessagnant, m'estava morint. En Norman es va girar preocupat, però li vaig dir que no patís per mi, que el seu pare l'estava esperant. Era tan innocent que em va donar les gràcies i va tocar el dos.

Ara mateix estic recordant els fets, qui està dins del meu cap escoltant això sabrà la meva desgràcia.

M'alegrava tant que en Norman s'hagués escapat, segur que deu ser amb el seu pare, en aquella casa petita i bonica.

Per a la meva desgràcia, jo estava estirat mentre pensava en tot això. Es va apropar un soldat, mentre em dessagnava. Aquell soldat em va començar a insultar, no ho sabia perquè l'entengués, sinó per l'expressió de la seva cara.

De sobte, vaig veure la mare i l'àvia. La mare continuava portant aquell davantal tan bonic. Em somreien i m'estenien la mà, jo estava preparat per agafar-la. Sabia que s'apropava el meu final. Vaig cridar amb ràbia:

—No puc més, no tinc més forces, per què ningú ens ajuda? Per què miren cap a un altre costat? Ja no puc més! Món, desperta! Europa, desperta!

Segon Premi Grup C
Lucas Drago Sobrevia
Alella

DIARI DE...

11 de juliol de 2017

Avui la mare es troba més pesada que mai, els meus germans i jo no parem de moure'ns dins la seva panxa. Entre nosaltres ens empenyem, saltem uns sobre els altres, ens molestem... perquè tots volem ser el primer. En un moment de molt enrenou, el meu germà llisca pel túnel: ell ha estat el primer. Seguidament, el meu altre germà, que no vol ser l'últim, es precipita pel túnel i és el segon. Ha arribat el meu moment i també m'hi llenço. La sensació és fantàstica: una llum enlluernadora em mostra un món nou. Però, ep! falta la meva germana que, poruga, encara es refugia dins la panxa de la mare. La meva mare, que nota que un de nosaltres es resisteix a sortir, fa un lleuger moviment, però que resulta ser una gran bellugadissa, el moviment necessari perquè la meva germana llisqui pel túnel i es trobi amb nosaltres. Quan la veig, em sento tranquil·la, estem tots junts en aquell nou món. Em sento feliç veure tota la meva família: la mare, el pare, l'avi, l'àvia, el tiet, la tieta i sobretot els meus germans. La mare té ganes de dormir i nosaltres ens apilonem al seu costat per descansar.

11 d'agost de 2017

Fa un mes que estem junts i cada dia descobrim coses noves i interessants. Aquest matí ens han regalat una pilota i hem estat tot el dia jugant amb ella.

El meu germà gran quan agafa la pilota es posa a córrer com un coet fins que l'atrapem. De vegades resulta difícil perquè ell és el més ràpid de tots. Però quan finalment un de nosaltres aconseguix prendre-li, el nou jugador que té la pilota fuig a tota velocitat intentant despistar els perseguidors que volem la pilota com si fos un tresor.

La meva germana petita, que semblava la més poruga, és la reina dels amagatalls. Quan atrapa la pilota l'amaga ràpidament i els

altres anem com bojos buscant en llocs insospitats. Mentre nosaltres busquem i busquem, ella s'està al costat de la mare i ens observa riallera, pensant que cada vegada l'amagatall és millor que l'anterior i que estarem una bona estona fins a trobar el tresor.

11 de setembre de 2017

Avui estàvem entretinguts amb els nostres jocs quan hem tingut una visita inesperada. A casa hi havia moltes anades i vingudes, els pares semblaven nerviosos i nosaltres no sospitàvem què ens venia a sobre. Mentre els pares anaven amunt i avall de la casa, nosaltres miràvem amb els ulls ben oberts aquelles presses. Potser es tractava d'un nou joc? Potser avui rebríem un nou regal?

De sobte una senyora amb bata blava i una veu dolça ens ha cridat un a un. No ens ha quedat més remei que fer-li cas, tot i que haig de dir que he tingut ganes de fugir. Aquest cop era jo la més poruga. Potser la meva germana també tenia por, però s'ha deixat encantar per les paraules de la senyora de la bata blava. Aquella dona d'aspecte simpàtic ens ha escoltat el cor, ens ha pres la temperatura, ens ha mirat les orelles amb una mena de tub que tenia una lupa... Què busca dins les nostres orelles? Allí és impossible amagar-hi una pilota! En definitiva, ens ha mirat de dalt a baix. Però la senyora de la bata blava ens ha dit boniques paraules, ens ha acaronat i això ens ha relaxat.

Finalment quan la senyora de la bata blava ha acabat, he pogut tornar a estar amb els meus germans que, com jo, no trobem sentit a aquesta visita inesperada.

11 d'octubre de 2017

Avui és un dia que sempre recordaré. La pluja ens cau al damunt sense parar, la mare intenta que no ens mullem, però és una missió impossible. La pluja fa que rellisquem i les patacades ens fan petar de riure. Però aquesta aigua que cau del cel ens anuncia un dia trist que sempre recordaré.

Com sempre els meus germans i jo estàvem jugant amb la pilota. De sobte hem sentit que un cotxe s'aturava a la porta de casa. He pensat que tornava a venir la senyora de la bata blava, però no ha estat així. Els meus germans i jo hem parat el nostre joc, intrigats per la visita. Els pares s'han tornat a inquietar, altra vegada anades i vingudes per casa.

Uns senyors amb cara de felicitat han baixat del cotxe i s'han apropat a nosaltres. Què han vingut a fer? Per què ens miren amb aquells somriures? Per què assenyalen els meus germans? Per què a la meva germana i a mi ens ignoren? No entenc res, però les sensacions no són gens bones. La meva germana, poruga, s'ha amagat darrere una taula. Els senyors s'han ajupit, han abraçat els meus germans, els han acaronat i semblaven emocionats. Els meus germans s'han rendit a les seves atencions i, sense quasi adonar-nos-en, se'ls han endut. Han marxat amb aquell cotxe que ens pensàvem que era de la senyora de la bata blava. La meva germana, poruga, ha sortit del seu amagatall. No entenc res. De ser quatre ara som dos.

4 de novembre de 2017

Ja fa dies que la meva germana i jo juguem soles a amagar-nos la pilota. Com sempre resulta difícil de trobar els amagatalls, ella sempre troba un racó nou i sorprendent on amagar el tresor, i jo em passo una bona estona buscant i buscant la pilota.

Avui ha tornat a ploure, no m'agraden els dies de pluja, em porten mals records. La pluja ens ha portat de nou l'arribada d'un cotxe. Aquesta vegada del cotxe han baixat quatre persones, sembla una família. Dos membres de la família són més alts que els altres, com els pares i nosaltres. La seva actitud és alegre, divertida i inquieta. Sembla que estan emocionats. Els més petits han corregut cap a nosaltres. Potser venen a jugar amb la pilota? Se'ls veu feliços, somriuen sense parar, m'he apropat a ells. No tinc por. Aquesta família m'agrada. Però de sobte, la pluja cau amb més força i uns dels petits m'agafa perquè no em mulli. És delicat i amorós, em sento a gust i segura entre els seus braços. Pujo al cotxe amb ells, estic calenteta i no paren de dir-me boniques paraules. Noto que m'estimen i per primera vegada escolto el meu nom: QUELA. Entenc que des d'aquell moment tindrà una nova família: en Domènec, la Gemma, en Teo i en Lucas. Aquesta serà la meva nova camada...

Primer Premi Grup D
Estel Pou Prim
Vilassar de Mar

MEMÒRIES D'UN REFUGIAT

A la sala d'espera d'un hospital, una nena, avorrida, esperava el seu pare, que estava al despatx del metge de la planta. El que més desitjava era que li donessin l'alta com més aviat millor per poder sortir d'aquell edifici que feia olor de desinfectant i on hi havia gent angoixada que anava a veure els pacients. Al cap d'uns minuts, farta d'esperar, va decidir anar a fer una volta per la planta i tafanejar una estona. Els seus peus, sense cap destí concret, la van dur a un passadís on no hi podia entrar ningú excepte el personal mèdic. Abans que pogués girar cua, el frenètic soroll de les rodetes d'una llitera van anunciar l'entrada d'una nova emergència. Des de la llunyania, la noia va discernir un noi de la seva edat que estava inconscient i semblava greu. Una vegada el so va fer-se inaudible, ella va caminar cap a la direcció on havien dut el noi i en el bell mig del passadís de rajoles blanques s'hi va trobar un quadern brut, vell i humit. Amb compte, la noia va obrir aquell confidencial dietari i va observar que estava en mal estat, quasi tan crític com el seu propietari.

A dins hi havia escrita la seva història:

Dimecres 29 de novembre:

El professor ha tingut l'excel·lent idea de començar un dietari i entregar-lo a final de curs. No crec que pugui escriure res de profit, ja que soc un noi normal a qui mai li passa res fora del normal. Em dic Saïd i visc a Guta, una ciutat activa i plena de vida dins de Síria. La meva família no és gaire gran, tinc una àvia, un germà gran, un pare i una mare. Cada tarda en tornar de l'escola em quedo a jugar a pilota amb els fills dels veïns del barri. Més tard les nostres mares ens criden per anar a berenar i fer els deures. Un parell d'hores més tard arriba el meu pare a casa.

Ell treballa venent verdures al mercat i es passa el dia fent negocis, per això en tornar a casa li agrada descansar fins a l'hora de sopar. Normalment després d'acabar els deures vaig amb el meu

germà Samir perquè m'explica coses sobre la tecnologia i de com avança el món però avui ha estat ocupat i he anat a seure amb l'àvia a la seva butaca i m'ha parlat de les constel·lacions i les seves històries. La meua àvia és una dona gran, amb moltes arrugues i els cabells llargs trenats. Es passa el dia llegint perquè el seu estat de salut és fràgil, pateix del cor i cada dia ha de prendre pastilles.

Finalment arriba l'hora de sopar i tota la família ens reunim al voltant de la taula plena de menjar que la meua mare prepara. Mentre mengem, cadascú explica el seu dia a dia. El meu germà passa hores parlant de mecànica, que és el que estudia, i m'apassiona sentir-lo parlar amb tanta energia, tot i que moltes paraules que diu no les entenc, i desitjo ser com ell quan sigui gran. Per postres toca pastís de poma que ha cuinat la meua mare, ella és la millor fent postres amb fruita i tots li agraïm quan veiem que porta un dolç per fer anar avall el sopar. El meu moment preferit del dia és quan després de sopar torno a la cuina i la mare em dona un tros més de pastís perquè me'l mengi d'amagat a l'habitació mentre espero que l'àvia vingui i em llegeixi un dels seus contes abans d'anar a dormir.

Diumenge 3 de desembre:

Avui escric perquè estic de bon humor. A l'hora de sopar la mare ens ha donat una notícia: està embarassada. A l'àvia li entusiasma la idea i a mi també. No m'agrada ser el petit de la família i vull tenir algú amb qui compartir el meu món, explicar-li els secrets del firmament i ensenyar-li les meravelles de la naturalesa. Tanmateix, quan me n'he anat a dormir he pogut escoltar una conversa entre el pare i la mare. Explicaven que s'acostaven temps difícils, diferents. Només he pogut escoltar paraules soltes: caos, conflicte, guerra... I de cop l'anunci d'un nou membre a la família havia deixat de ser una bona nova.

Diumenge 18 de gener:

Les nostres vides giren entorn de la tan important guerra, però de moment no hi ha cap senyal de la seva arribada. La meua rutina no ha canviat però hi ha una sensació d'angoixa que ens envolta durant el dia.

He anat a parlar amb en Samir sobre el que està passant perquè els pares no em volen explicar gran cosa i l'àvia no surt ni de

casa. Segons ell, per assumptes del govern s'ha generat un conflicte bèl·lic. De vegades el meu germà s'oblida que soc més petit. I amb prou feines he pogut seguir el fil de la conversa. A la meua ment la guerra es manifesta com un monstre gegant, les petjades del qual deixen una marca putrefacta, morta. Li he preguntat què podem fer i en Samir no m'ha sabut respondre amb exactitud. Sospito que alguna idea li ronda pel cap i no me l'ha volgut dir.

Dilluns 30 d'abril:

En Samir ha marxat, l'única cosa que queda d'ell és una carta de comiat. Els pares no me l'han deixat ni llegir, però sembla que se n'ha anat perquè diu que no pot aguantar estar de braços plegats i no fer res davant la situació. Escric això assegut al llit de la seva habitació, ara buida. Només s'ha endut roba, els seus llibres segueixen intactes a l'estanteria.

Els ecos dels tambors de guerra fan retrunyir les ciutats. Les notícies volen i encara més els rumors. Les bombes destrossen hospitals, escoles, mercats i barris sencers on viuen famílies com la meua.

Aquest món no és el que li vull ensenyar al petit ésser que porta la meua mare dins la panxa.

Dijous 26 de maig:

L'absència d'en Samir és insuportable i la situació insostenible. Cada cop és més difícil aconseguir la medicació de l'àvia i els aliments escassegen. Per postres ja no mengem pastís de poma ni tenim la taula plena de diferents plats. Ens hem de conformar amb pa, sopa, de tant en tant llegums... Tothom està aterrat. Tampoc em deixen sortir al carrer a jugar a pilota amb els de la colla. De vegades, a la nit, sento plorar la meua àvia d'impotència. Ella diu que la guerra porta devastació, desgràcia i misèria allà on va. És la mort anunciada, que arriba lentament i quan esclata no deixa res al seu pas.

Dilluns 10 de juny:

L'escola ha tancat abans que poguéssim acabar el curs. L'únic que em queda és el dietari i en el fons m'alegra poder-me'l quedar. Ja me n'havia encapritxat i, la veritat, no em sobra el paper. Últimament m'he aficionat al dibuix perquè tinc els dies lliures. M'agrada

il·lustrar les històries de l'àvia sobre les estrelles i antigues llegendes. Els dos desconnectem d'alguna manera, ja que explica històries que no pertanyen al nostre propi món.

Per una altra banda, el pare treballa menys i inverteix el temps buscant un lloc on la mare pugui estar segura en el moment del part. Li ha crescut molt la panxa i de vegades quan hi poso la mà a sobre puc percebre petits cops. L'àvia diu que el nounat serà una nena, ja que la natalitat està regida per les fases de la lluna.

Divendres 26 d'agost:

Difícilment trobo les ganes de seguir escrivint, però ara l'únic lloc on em puc expressar és en aquestes fulles. La família està adolorida per la mort de la mare durant el part. Per sort han pogut salvar l'Almina, una preciosa nena que és la seva viva imatge. Ella és un far de llum que ens manté distrets i fa que d'alguna manera encara tinguem la mare amb nosaltres. L'àvia l'està criant i jo ajudo en tot el que puc mentre el pare surt a buscar aliments i una manera d'anar-nos-en de Guta per buscar un lloc on puguem estar fora de perill, criar la petita Almina i poder tenir un futur digne. Ell diu que és el nostre dret però no ho sembla, ja que a la resta del món no sembla importar-los la gent com nosaltres, una família normal i corrent com qualsevol altra. Ja no podem seguir vivint aquí, en qualsevol moment podria tocar-nos a nosaltres, cada dia és més comú veure els avions solcant el cel i el fum fosc de les explosions.

De vegades desitjo que tant de bo l'Almina no hagués nascut, no perquè sigui una càrrega, al contrari, sinó perquè no vull que creixi en un món de terror.

Dimarts 4 de setembre:

Com pot ser que la guerra faci que l'amor i les persones que t'importin siguin un problema? El pare diu que només ha aconseguit dos bitllets per marxar del país i travessar el mar per arribar a la Península Ibèrica. Anirem cap a la terra promesa, a un lloc millor amb esperança i pau, això és el que ens ha promès el pare. Diu que el camí és llarg i esgotador, una travessia mortal, i que l'àvia no l'aguantaria. Està massa dèbil per continuar. No ho puc negar, m'he enfadat molt perquè ella és una lluitadora. Al final m'ha fet entrar en raó i ens ha ajudat a preparar motxilles amb l'essencial a dins, on també porto aquest dietari. S'ha resignat a quedar-se cui-

dant la casa per quan tornem, si és que queda alguna cosa dempeus o algun dia s'atura la guerra. Ens emportem l'Almina embolicada amb tovalloles i deixem l'àvia i la nostra llar enrere, sabent que en qualsevol moment la nostra casa podria quedar feta cendres.

Dijous 15 de setembre:

Hem passat l'última setmana caminant sense descans fins arribar a la costa on una barca ens estava esperant. No ha complert les nostres expectatives, ens esperàvem un vaixell gran, amb cabines, no una simple barqueta amb bancs on hi anem almenys 100 persones a bord. L'aigua salada ens acarona els peus, l'Almina no para de plorar i les grans onades que ens envolten sonen com una marxa fúnebre. En mirar les estrelles penso en l'àvia i una l'he batejat amb el seu nom.

Alguns passatgers parlen de com serà la terra on desembarcarem, un món totalment diferent i desconegut. Uns tenen una opinió més positiva que d'altres. Uns altres opinen que hem estat vivint en el lloc equivocat, però s'equivoquen. Jo vaig néixer en una terra bonica, correcta, però ha estat corcada per les ombres. I les ombres també estan sota els nostres peus.

Ja no tenim la nostra casa, la nostra família, la nostra mare, el nostre germà... Sembla que és cert el que diuen, l'últim que es perd és l'esperança.

Divendres 16 de setembre:

Et sents impotent quan veus que l'única cosa que et manté viu i separat del gèlid fons del mar s'està enfonsant. Ja estem veient la costa però la barca s'està partint en dos i les onades se'ns volen cruspír. Per sort, un vaixell, un de gran i digne, ha arribat per ajudar-nos. Els he entregat l'Almina i després m'han ajudat a sortir a mi de les fredes aigües del mar. Ens han donat dues mantes i mentre l'Almina plorava, els meus ulls buscaven, entre els cadàvers o supervivents, el nostre pare. I quan finalment he discernit la seva silueta, m'he adonat que no estava demanant ajuda. Uns segons després, ha estat engolit pel mar.

De la nostra embarcació només hem sobreviscut la meva germana, dues dones i jo. Però no estem sols, en aquest vaixell també hi havia gent com nosaltres, que la guerra havia fet fugir buscant un indret millor on no els perseguís la mort i la destrucció. No entenc

els homes del vaixell, parlen en un altre idioma i tot el que ens poden oferir és aigua mentre ens porten a terra ferma.

L'Almina està tremolant i ja no té forces ni de plorar, jo tampoc. Crec que ella té febre i el cansament s'apodera de mi. Tampoc soc l'únic cansat perquè al bolígraf també se li està acabant la tinta.

Les pàgines següents estaven en blanc, a cada paraula la tinta es feia més feble i els rastres d'aigua les havien fet il·legibles. Malgrat això, si la nena de l'hospital hagués sabut llegir àrab i s'hagués trobat el dietari en millors condicions hauria conegut la història d'en Saïd i l'Almina, dos germans a la recerca d'un futur lluny de la guerra. I quan s'hagués disposat a tornar el dietari i hagués entrat a l'habitació d'urgències on havien portat en Saïd, l'hauria sentit cridant el nom de la seva germana. I hauria estat llavors quan el seu cor s'hagués consumit per l'empatia i tristesa pel nen refugiat i no l'hauria observat amb temor i menyspreu.

Nota final: Guta va ser bombardejada el dissabte 24 de febrer de 2018.

Segon Premi Grup D
Valèria Cuní Capellà
Teià

INCERTA ESPERA

Dues noies d'uns catorze o quinze anys, assegudes al banc del parc on sec jo, malparlen d'una tercera noia:

—Sí, tia, jo crec que no duraran ni una setmana.

Mentre elles enraonen, m'adono que amb la Claire, de fet, tot havia durat sols una setmana, com si, ja rondant la trentena, hagués estat la nostra una relació, de set dies, talment d'adolescents indecisos.

Mai abans en una setmana no havia experimentat sentiments tan profunds i alhora antagònics. La més absoluta felicitat en observar aquells ulls blaus enlluernats d'amor i plens d'alegria s'esmunyí quan set dies després miraven morts el sostre de la cuina. No em podré treure mai del cap, encara que arribi als cents anys, el que s'esdevingué aquell 24 de febrer del 2014. Estava tan convençut que les coses sortirien perfectes que ja m'afigurava com, al cap d'uns anys, ho diria cofoi als meus fills:

—Aquella tarda del 24 de febrer la vostra mare em va acceptar com a promès.

És una llàstima que recordi molt més els ulls blaus de la Claire immòbils i fixats al sostre de la cuina que els que es van emocionar amb els nostres sentiments al descobert, mentre que la llum groguenca de la tarda els feia espurnejar encara més.

La veritat és que, entre llàgrimes rodones i transparents lliscant per la galta fins caure a terra, acabo recordant sovint tots els moments dolents viscuts molt més que els bons, ja que, per ser sincer del tot, no n'hem viscut gaires plegats, sols sis meravellosos dies. Ens vam precipitar en fer volar coloms i planificar el nostre futur. Tot era molt fàcil. Tot era perfecte. Teníem feina i ens estimàvem.

Aquells sis dies vam tenir temps d'anunciar a tothom que estàvem junts, de parlar dels nostres plans de futur i de presentar la Claire als meus pares i al meu germà. Malauradament, els seus pa-

res els vaig conèixer set dies després, a l'hospital. No els vaig caure gens bé des del primer moment, i no m'estranya, però haguessin pogut tenir una mica de pietat envers mi, un enamorat expectant; la situació hauria estat molt més fàcil per a tothom.

Quan la Claire va perdre el coneixement, en escapolir-se entre els meus braços, tot el que pensàvem construir, de sobte i sense previ avís, s'acabà. El punt final va ser el sec cop amb el seu cap contra la cantonada de la moderna illa de la seva cuina. Allà, tot es va esfondrar. En aquell moment, no vaig saber si havia d'agafar el telèfon per trucar al 112 i demanar urgentment una ambulància o estar allà, al seu costat, intentant reanimar-la, encara que a simple vista semblava com si aquella cantonada de rajoles blanques que acabaven en punta s'haguessin endut per sempre la vida de la Claire, i amb ella, el meu futur al seu costat.

Tot va passar massa ràpid, però l'espera de l'ambulància se'm va fer eterna, ja que no podia mirar aquells ulls blaus que tant estimava mirant amunt sense parpellejar, els quals contrastaven amb la sang que, de mica en mica, envoltava els seus cabells castanys, com si es tractés d'una aurèola, i es filtrava com un riu entre les juntes del blanc i modern terra de la cuina a mida que els eterns segons avançaven.

Quan per fi va arribar l'ambulància, tot se'm va agreujar encara més. No podia respirar; tanmateix, havia de donar alguns aclariments del que havia passat al metge que m'ho preguntava insistentment. El meu cap no podia aguantar la imatge de com els metges tocaven la Claire, i com el seu cap queia d'una banda a l'altra, com els ulls no li responien i com la sang s'escolava del seu cos; però alhora necessitava veure amb els meus propis ulls si era viva. Sortosament, els metges van actuar ràpid i se la van endur amb l'ambulància, encara que en aquell moment em van semblar tots uns inútils perquè no podien fer que la Claire pipellegés altre cop.

El meu atac d'ansietat per moments augmentava, fins a tal punt que torno a tenir altra vegada records d'aquell vespre quan, de cop i volta, estava assegut en una cadira del menjador i anava contestant preguntes a un policia incrèdul i molt suspicaç. Només recordo com li deia amb insistència que havia intentat agafar la Claire, que no havia pogut i que s'havia donat un altre cop fort al cap arran de la caiguda. Però, quan vaig marcar a l'inspector el gest que havia

fet per tal d'aguantar-la, em vaig adonar que duia tota la màniga dreta i part de la mà tacades de sang. No recordava en cap moment haver tocat el bassal de sang que envoltava la Claire, ni havia tocat el seu crani esberlat, ni la cantonada amb què s'havia donat el primer cop per por que ho empitjorés tot. Jo no li havia fet res.

Per sort, al cap del que em va semblar una hora, el policia va rebre una trucada des de l'hospital. Els metges li van comunicar que la víctima no tenia cap ferida ni marca que indiqués que jo l'havia empesa cap enrere o que l'hagués atacada. Tot això, quan m'ho va dir l'inspector, em va alegrar en un primer moment, ja que tenia moltíssima por que ningú no em cregués i que anés a la presó per alguna cosa tan brutal com la que s'imaginava. Però la meua felicitat va durar poc; no havia mencionat si la Claire seguia amb vida, ja que ni sabia si en entrar com un cos mort a l'ambulància encara respirava. L'inspector va canviar d'actitud. Va estar estona per rumiar-se com m'ho podia dir:

—El metge m'ha informat que sí. Sí, és viva!, però... ha quedat en coma, i la veritat és que no està gaire estable.

Afligit i amb bona empatia, em va donar un copet a l'esquena. De ben segur, li hauria estat molt més fàcil dir que era morta que no mig morta com estava i sense esperances de tornar a la vida i, si hi tornava, amb quines condicions ho faria. En canvi, jo només vaig voler sentir que era viva! Era viva!

I dia rere dia, la vaig visitar. Ja podia ser gran l'impediment que no em permetés passar per l'hospital. Vaig haver de renunciar a moltes coses per tal de poder anar-la a veure. Era igual si un dia només tenia temps per arribar fins a la seva habitació i treure-hi el cap; necessitava veure-la, encara que ja no fos ni amb els ulls oberts, ni somrient, ni movent-se d'una banda a l'altra, ni parlant de tot allò que l'apassionava. Cada dia estava igual, amb la mateixa expressió, potser algun dia amb els cabells que ja li havien crescut una mica, però una de les coses que a mi més m'entristien era que no pogués expressar cap mena de sentiment. Però jo conjecturava, cada vegada que jo entrava a la seva habitació, que ella somreia internament en sentir la remor de les meves passes lliscant el terra.

Havia vist en pel·lícules i sèries de televisió com les persones que visitaven algun familiar en la mateixa situació que la Claire els començaven a parlar, com si aquests estiguessin perfectament

allà. Abans que passés tot allò, jo ho trobava absurd, però al final, vaig començar a parlar sol, bé, amb la Claire. Si passava algun metge o pacient per davant de l'habitació, jo callava de seguida, simplement avergonyit de creure'm que ella em podia sentir però no respondre'm. A més a més, em vaig començar a suposar en quin lloc de la seva ment la Claire estava atrapada; potser al seu estudi de disseny on s'hi passava tantes hores? Potser al lloc exacte on ens vam confessar que ens agradàvem? A la cuina on va passar la desgràcia?

I justament, quan recordava altra vegada aquella maleïda cuina blanca, amb aquella cantonada punxeguda, les juntes vermelles de sang, l'aurèola al cap i aquells ulls blaus mirant fixament enlaire, com si fos una marededeu plorant pel seu fill martiritzat, llavors parpellejava fort per tal de treure'm aquella traumàtica imatge del cap. Alçava la vista i, si tenia la Claire al meu davant, em tranquil·litava una mica en saber que ella seguia viva, encara que ja no fos com abans i que hagués de passar els últims dies del mes de març estirada en un llit de llençols blancs, envoltada de quatre parets blanques i rodejada de persones vestides de blanc en comptes de passar un cap de setmana a la Vall de Núria i lliscar per la muntanya blanca amb els esquís o amb el trineu amb un anorac blanc.

El mes de març va acabar, i l'abril, i el maig, i el juny, el juliol, l'agost, el setembre... Bé, és inútil seguir perquè els mesos de l'any se'ls sap tothom. Tot seguia igual. D'una banda, era perfecte perquè això significava que la Claire estava estable, ja que la ferida del cop al cap no li provocaria cap risc perquè s'havia curat del tot i no li havia quedat, en principi, cap mena de seqüela, només la marca de la cicatriu del trau. Però, per altra banda, semblava com si l'estat de coma de la Claire fos permanent. No hi havia dia en què no pensés com seria el moment en què ella es despertés. Ho somiava despert i tot. Volia ser al seu costat i esperar que es despertés donant-li la mà, fent-li un bes.

Jo, mentrestant, vaig aportar una mica de color al dia a dia tan blanc de la Claire, encara que el més probable és que ella ho veiés tot de color negre. Quan disposava de temps per estar al seu costat, allà, assegut en aquella butaca per molt incòmoda que fos, la plasmava al paper amb les aquarel·les. Em sabia de memòria el

perfil del seu rostre, les seves pestanyes, els seus cabells a banda i banda i les arrugues del llençol que cobrien el seu cos. Un pintor es podria cansar d'haver de pintar sempre el mateix paisatge, un paisatge sense gaire color, només el blanc; però a mi mai no m'avorria dibuixar el rostre adormit de la Claire.

I, quan no la dibuixava o la pintava, li donava la mà i li parlava, comunicant-li tot el que passava a l'exterior de les quatre parets d'aquella habitació, de com les vides dels altres anaven avançant mentre la seva seguia en pausa. O quan sortia alguna cançó nova de la qual tothom parlava, jo li posava auriculars i la hi feia escoltar, ja que quan es despertés li sonaria d'alguna cosa i així no s'hauria de posar tan al dia de tot allò que s'havia perdut. La vida continuava. Poc es creuria que d'altres grups catalans com Txarango, Pepet i Marieta o Oques Grasses es feien un lloc al costat dels Catarres que havien triomfat l'estiu anterior amb "Rock&Roll". Recordo com em feia un tip de posar-li la cançó "A viure la vida" de Pepet i Marieta.

Una bona amiga que patia per mi em va recomanar que em llegís Despertar d'Oliver Sacks. Vaig optar per visionar en versió original la pel·lícula homònima de 1990, Awakenings. Em vaig quedar cata-tònic tot esperant que es despertés d'aquell son de plom.

El temps anava passant. El seu aniversari, Nadal, Cap d'Any... Tot anava passant. Sol vaig celebrar el nostre primer any com a parella, tot i haver d'aguantar contínuament els comentaris del meu germà. Des que la Claire es va quedar en coma, lluitant entre la vida i la mort, ell em deia que era millor que la deixés, que tota aquella història no era pas una relació! Fins i tot em va arribar a dir que, si s'acabava morint, tot el temps que havia passat amb ella a l'hospital hauria estat tot plegat una gran pèrdua de temps. Això va provocar que ell i jo ja no ens portéssim tan bé, ja que ell, en ser el petit, mai no m'havia donat consells sobre les meves parelles, però en aquell moment a ell li anaven les coses a la perfecció, ja que s'havia promès i la seva xicota estava afortunadament conscient.

Però jo no la volia deixar de cap de les maneres. Primer de tot, perquè l'estimava i, en segon lloc, no hauria estat capaç de deixar-la tirada a ella ni a la seva família en el moment en què ella es va quedar en coma, ja que, al cap i a la fi, tot va ser per culpa meva. Si no haguéssim quedat aquell vespre per sopar a casa seva, no s'hauria tallat amb el ganivet i no s'hauria esberlat el cap i quedat

en coma. Jo n'havia d'assumir les conseqüències juntament amb la seva família, encara que cap dels seus familiars s'ocupava tant d'ella com jo ho feia.

Havia passat un any, el temps ho anava canviant tot, però la Claire seguia al mateix lloc. A partir del març del 2015 tot van ser records del que havia passat l'any anterior. Portava tots els dibuixos que havia fet, els estenia pel terra i per damunt de les cames immòbils de la Claire i observava tots aquells dies que m'havia passat al seu costat i els molts més que no havia dibuixat. I el mes de març va acabar; i l'abril, i el maig, i el juny, el juliol, l'agost, el setembre... Bé, és inútil seguir perquè durant la resta de l'any i més enllà tot va seguir igual per a la Claire i per a mi. A la vida dels altres tot eren canvis. El meu germà, en un tres i no res, va arribar a l'altar. Sí, em va acabar passant al davant. La seva xicota s'havia vestit de blanc mentre la Claire seguia tapada amb llençols blancs. Tothom em deia, fins i tot els familiars de la Claire, que l'espera era inútil; però jo, tot i la incertesa, seguia al seu costat. L'esperança de tornar-la a veure plena de vida no m'abandonava i anhelava que arribés el dia que tingués lloc el seu despertar.

Els dibuixos s'acumulaven. Amb prou feines tenia espai per guardar-los. Tanmateix, continuava pintant la Claire. No vaig parar fins dos anys i nou mesos després de la desgràcia.

Una tarda de desembre vaig arribar, com un dia més, a l'hospital. Res ja no era igual. La Claire estava desperta des de feia unes hores i l'habitació era plena de gom a gom. Al principi, ningú no s'havia adonat de la meua presència, però, de mica en mica, m'anava obrint pas entre els familiars i, finalment, vaig aconseguir robar la seva mirada blava, que feia tant de temps que no veia. Res del que havia pensat es va acomplir. Els seus ulls blaus oberts de bat a bat van mirar els meus per uns segons abans de desviar la mirada cap a una altra banda. Simplement m'havia fet un somriure forçós, com si jo fos un desconegut.

Al cap de poc, una infermera ens va fer fora a tots de l'habitació. Jo necessitava estar amb ella. S'havia guanyat un petó. Tota aquella alegria que m'havia imaginat sentir el dia que la Claire sortís del coma i tornés en si, no va existir. Va haver de passar una setmana per tal que jo ho assimilés tot. No va perdre la memòria, ara bé, només recordava tot allò més permanent de la seva vida, com els

seus pares, la casa on havia viscut la infantesa, la seva feina... Però coses que li havien passat feia relativament poc, no. Era incapaç de recordar l'últim Nadal, no percebia amb claredat les seves últimes vacances d'estiu... I de mi?

Vaig tenir una oportunitat de parlar amb ella, tres dies després que es despertés. Ella em deia que no es recordava gaire de mi, però que li havien comentat que ella i jo havíem començat a sortir junts. Tot ho deia pausadament, amb la mateixa expressió. Fins i tot li havien explicat que, d'alguna manera, ella s'havia quedat en coma perquè jo no l'havia pogut subjectar bé. Però de la resta, no. Ningú no li havia dit que jo havia passat dos anys i nou mesos de la meva vida al costat del seu llit, esperant el dia que tornés al món per poder continuar el que havíem deixat. Jo li ho explicava, i ella no canviava aquella expressió entre melancòlica i insensible. Em deia que potser recordava alguna cosa de la meva persona, però, d'alguna forma o altra, em va fer entendre que no sentia el que un dia va sentir per mi.

Al final la Claire va deixar aquell llit d'hospital en el qual s'havia passat dos anys, nou mesos i quatre dies per tornar a viure, i no com jo havia fantasiejat que ho faria quan s'hi estava adormida.

—A viure, a riure —em va dir i se'n va anar a trescar món.

Jo havia perdut al seu costat 1.010 dies esperant-la i ara cada dia amb la mirada fixa al blau del cel em pregunto:

—Què espero?

Primer Premi Grup E
Bernat Fernández Roca
Tordera

UN RETRAT

Ella sabia molt bé que no hi ha gaire res a dir sobre gaires coses, i em penso que per això em queia tan bé. L'admirava. La Margarida ja era vella com jo, i l'edat li havia imposat una mena d'ensopiment vague en l'expressió, juntament amb l'obligació infranquejable de mantenir ben sovint les celles arrufades, independentment de l'estat del seu caràcter o del context en què es trobava. Qualsevol formalisme d'aquesta mena li era igual, és clar: el pas del temps només era una circumstància més del món, i a ella l'interessava, solament, estar tranquil·la. És clar, no podia evitar de notar que els seus moviments ja no eren tan enèrgics i lluminosos com en d'altres èpoques; ara alçava el braç vers el llenç amb una parsimònia natural i mesurada que podia semblar, a l'ull inexpert, senyal de profunda meditació —però que només era resultat de la càrrega del temps, suportada sense fer grans escarafalls. I és que ella, em penso, ja no meditava mai: Ella només pintava, retratava, descrivia; tot sense pretendre arribar —quina absurditat!— a la veritat absoluta de les coses. Ella era més llesta que jo, que sempre he volgut escriure, i això d'escriure, com ja és ben sabut, sempre acaba en prescriure —però això ja és problema meu.

La Margarida va tenir la lucidesa de retirar-se aviat de tot ofici, de buscar-se una casa modesta a quinze minuts de la mar i d'arreglar una bicicleta antiga i ruïnosa, manllevada d'alguna amistat generosa. Des d'aleshores es llevava sempre a les vuit del matí, que segons ella no era massa tard ni massa aviat, i es dirigia vers la platja a cop de pedalada, veloç. Els joves se la quedaven mirant sorpresos, i els ancians elogiaven la seva potència. Quan arribava a la sorra, deixava la bicicleta ben lligada i s'ubicava en una part del passeig en què el terra era de fusta. Allí s'escudava de la xafogor gràcies al sostre oportú d'un bar proper, i pintava fins que era migdia, clavant escomeses ferotges a la tela. En aquell punt em solia veure en la llunyania, acostant-me amb la meva

puntualitat flexible i caminar clàssic —antiquat?— amb les mans plegades al darrere i el front inclinat, temorenc.

Ella em rebia amb normalitat, i llavors ens dèiem bon dia, ben cordialment, i sèiem als voltants. Llavors jo prenia una vulgar cervesa o un cafè, i ella aigua, com sempre. Parlàvem durant mitja hora, si fa no fa, i durant aquesta estona jo abocava tota la meva incontinència verbal sobre el seu pobre ésser... Quina paciència! Ella tenia l'enorme bondat d'escoltar-me i, encara més, de donar-me la raó. Ben sovint em vaig preguntar per què coi ho feia, de prestar-me les orelles, i m'imaginava que tal vegada la dona em voldria fora de la seva vida i mutis. Quan aquests pensaments m'atribolaven, ella semblava notar-ho màgicament, i tenia l'encert de dir-me alguna cosa sincera i afalagadora, i d'aquesta manera s'agenciava la meva companyia per algunes setmanes més —fins que ho tornava a pensar, i el cicle es renovava de manera inexorable.

En una ocasió, asseguts en el passeig, vam tenir ocasió de saludar un vell amic poeta que feia anys que no vèiem. Jo sempre l'havia considerat un home magnètic i talentós, poc escarrassat però entusiasta. Després de xerrar llarga estona, ens llegí alguna composició tot inflant-se de falsa modèstia.

El poema que ens llegí l'artista era llarg i vertiginós, com un camí que dona moltes voltes. Quan acabà, jo el vaig regraciar: “això té molts adjectius”, vaig dir, i també: “no en sé, de mètrica, però segur que està molt treballada”, i el vell amic marxà content, reafirmat i formidable —aquella nit, de ben segur, dormiria amb una pota fora del llit. Però, i ella, la Margarida, què en pensava? Es va girar cap a mi, un cop l'intrús s'havia allunyat, i em digué: “Això de les paraules boniques, company, és un gran *camelo*”, i se'n tornà a retratar.

I és que la Margarida ho tractava tot des d'un escepticisme profund, sa, inquiet. Per a ella, moltes coses representaven un camelo —tenia certa afició a aquest castellanisme, potser perquè li semblava de caire popular i poc artificios. La seva posició general davant una discussió era deixar-la passar, no barallar-se amb ningú. No valia la pena, deia. En el fons, em sembla que tenia la vida tan estructurada que no sentia la necessitat de barallar-se per cap afer. Una vegada, a propòsit de no sé què, em va dir: “La naturalesa d'un debat és la següent: algú diu que té raó, i l'altre diu que no, que la té ell. Al final, si hi ha sort, algú guanya. Però què hi guanya, exactament?”.

Res d'això vol dir que no tinguéssis valors i creences, que no tinguéssis un interès actiu en quina mena de vida convé de viure. Tot això ho tenia. Tanmateix, per a ella, allò més rellevant de la vida es trobava en les coses menudes, concretes. Per això, em penso, li agradava tant retratar.

Tota imatge li semblava interessant: pintava nens jugant a pilota, dones avorrides, homes panxuts, el moviment del Sol... sempre barrejant els colors amb la major condícia possible. Si algú li demanava de veure el retrat que havia fet, insistia a regalar-l'hi. Això era per a mi d'una bogeria abominable, perquè tots ells mereixien d'ésser guardats amb zel. Ella, tanmateix, els guardava a casa seva, apilats els uns sobre els altres descuradament, com qui guarda postals o andròmines. Jo, sempre que ho veia, m'enfadava, però ella no hi feia res.

Una vegada, a casa seva, vaig trobar-hi tres quadres molts semblants entre si. En tots ells, la Margarida havia intentat retratar el mateix: una zona de la platja on el mar trobava una roca gegant i s'abraonava al seu damunt, furiosa. Vaig entendre aviat que la Margarida havia intentat reflectir el moment exacte en què l'aigua es partia i esclatava en mil bocins, com uns focs d'artifici. Quan se'm va presentar l'avinentesa li vaig preguntar per què havia intentat de fer el mateix quadre tres vegades diferents, i que si no se sentia frustrada per no aconseguir representar aquell paisatge de manera absolutament verídica. Ella va arrufar les celles, com li era costum, i va fer un breu silenci. Em va contestar, divertida, que no havia pintat el mateix quadre tres vegades, i que cada imatge era, de fet, diferent. Amb això, em va dir, n'hi ha més que suficient, i que no em preocupés per tonteries.

La trobo molt a faltar. No fa gaires setmanes la van trobar de matinada, pàl·lida, caiguda de bocaterrosa sobre la sorra de la platja. No en sé res més.

Què puc fer, ara? Intento seguir la rutina de sempre, però noto que el vigor em manca, i que alguna cosa invisible, algun poder estrany i pesant, em vol retenir al llit cada matí. He plorat més d'una vegada, per tot plegat —i això, a la meua edat, em sorprèn. En els moments dolorosos, m'adono que ara trobo el món més fred i desposseït de colors. Tanmateix, procuro fer l'esforç...

No puc evitar de pensar que dec fer una mica de pena, quan m'arribo al lloc on ens solíem reunir. Ara només soc un vell solitari

i ensopit, discordant amb tot allò que m'envolta: l'alegria de la gent, les parelles passejant, el sol rialler... Quan prenc el de sempre —la vulgar cervesa o el cafè— intento consolar-me adoptant el mateix posat serè d'ella, i fins i tot m'insto a observar tothom amb la seva mateixa curiositat. Però no tinc remei, m'és impossible: aviat em poso a pensar en coses relatives a mi, especialment de la meva joventut. Els meus records preferits són de llibres que he llegit, músiques que he escoltat, països que he trepitjat... I llavors reflexiono, reflexiono molt i solemnement, i produeixo abstraccions totals, idees pretensioses, complicades, estèrils. La Margarida se n'hauria rigut, de totes elles. Però qui es riurà de mi, ara?

Quan vaig conèixer la seva mort, el meu primer impuls fou agrupar totes les seves pintures i portar-les a casa meva, no gaire lluny. D'allí, fa un quants dies, les he transportat a la casa de cultura de la vila perquè tothom les pugui veure. Me les han acceptat a l'instant, i com que la Margarida no tenia família, m'he estalviat d'haver de passar tràmits i signar papers.

I és clar, han causat furor. Com a curiositat: no he sabut fins fa poc que m'havia fet un retrat! És una pintura lluminosa i menuda, feta amb molta cura. En ella surto gesticulant nerviosament, amb un cafè a la mà i somrient com un babau. Aquesta és, n'estic convençut, la cara que poso quan prescric: és la meva expressió d'incontinència verbal, de predicador laic, d'orador d'estar per casa... I que bé que em va capturar!

Tots els seus quadres, estimat lector, es troben actualment penjats a les parets antigues i solemnes del vell edifici, a disposició total, i amb gratuïtat, del públic interessat.

Un bon amic em digué fa poc que he fet molt bé, i que el fet que les pintures es vegin finalment exposades en algun lloc les dota d'una significació tal que, com va dir ell, “les eleva més enllà de la pròpia tela intranscendent, col·locant-les al lloc que es mereixen, a fregar de l'eternitat de la seva ànima”.

Tal com es pot apreciar, el meu amic ho va dir de forma molt bonica i amb molta fruïció. Però jo, quan surto d'aquelles sales i comença a fer-se fosc, només noto el fred de l'aire xiulant a través dels meus ossos, buidant-me el cap d'idees estranyes i elevades, i llavors m'estremeixo, i no puc evitar de pensar, tot somrient, que això de l'eternitat, a la Margarida, li hauria semblat un *camelo*.

Segon Premi Grup E
Laia Benítez Manzanás
Canet de Mar

ET RECORDO

*Dedicat a tots aquells que han perdut, igual que jo,
algú a qui volien fer eterns.
(I no sabíem que ja ho eren)*

Avui, hem pensat en tu.

Encara recordo quan dormies a casa; nosaltres et dèiem que t'hi fariem un lloc i tu deies que no, que t'agradava aquell sofà i que no et feia res quedar-t'hi. Hores més tard, en la foscor de la nit em llevava per col·locar-te les cadires del menjador vora el límit de la teva acampada improvisada, amb temor que t'hi precipitessis de sobte a mitjanit.

Quan el fil de llum et sacsejava pel matí, carícia cautelosa, obries els ulls amb un esforç fràgil i dolç. Era aleshores quan ens regalaves el primer somriure del dia; mentre t'estiraves espolsant-te la mandra de les espatlles.

Després t'agradava seure al seu costat i escoltar amb atenció: l'entonació de les seves cròniques —sempre les mateixes—, el vent dels seus sospirs, la música que la vella ràdio escampava per la sala. *T'enyoro. T'enyorem.* I jo us mirava; com qui queda atrapat en un moment que alhora se li escapa i que fruit del més pur desig comença una lluita per retenir-lo ben endins; on s'hi guarden les coses importants, on sempre tornes per trobar allò que no saps què és però portes anys buscant. Em miraves, somreies i m'abraçaves a mi també i deies que t'agradava la forma com reia.

El primer peu que poso sempre sobre el camí que porta a la figura és el dret; t'escoltava atentament quan m'explicaves com col·locar-se per esperar el tret de sortida. Correm i dissimuladament et dono peixet, tu ho saps però lences una dolça rialla a l'aire al compàs dels saltets que semblen elevar-te per art de màgia quan veus que has arribat a la meta uns metres per davant. Això em regala vida i m'enlaira a mi també. Et veig aclucar els ulls i deixar

que el sol t'acariciï el rostre i aleshores sé que ja ets a casa. Un altre estiu et dona la benvinguda: les pigues se t'accentuen i com si d'aquarel·les es tractés, per la teva pell s'escampa una onada de color torrat.

M'agradaria explicar-te que no hi ha pressa però que recordis que això no li resta importància a l'agulla que no s'atura. Et vull dir que no deixem de jugar, que mai cap esgotament no serà suficient per a nosaltres; que deixis que l'aigua freda t'esquitxi l'esquena, que abraçis les tempestes sobtades, que pensis en el gust de la fruita i no et preocupis si el suc et taca la samarreta.

Setmanes després, sonarà el telèfon just quan passis la porta de la teva llar i encara amb les maletes a les mans, ho voldràs llençar tot i respondre la trucada que et reptarà a tornar l'estiu vinent: "*l'any que ve sí*", "*l'any que ve et juro que guanyo jo*".

Avui he vist que l'A. ha tornat a fer magdalenes —o *muffins* o *cupcakes* o com es diguin (ja saps que mai he estat hàbil en aquestes mogudes)— i la veritat és que no tenien massa bona pinta. Hi ha coses que mai canvien. M'ha fet pensar en aquella vegada en què ens va semblar bona idea tastar aquell *brownie* sospitós i no vam parar de riure en tota la nit. Ens va donar per pintar-nos els llavis d'un vermell potent, feies morros i m'intentaves besar i jo et treia del damunt sense massa èxit. Tornaves a plorar de riure i a agafar-te la panxa i vinga rodar per terra i vinga picar el parquet. Allà, com dos pesos morts, contemplàvem de tant en tant un sostre que ens semblava la mateixa Capella Sixtina i debatíem si Michelangelo devia ser o no un complet desgraciat.

Et recordo amb la cella arrufada i no puc evitar somriure. Com quan et posava dels nervis que imités la teva veu i no acceptaves que després et volgués abraçar. Et recordo al piano; acariciant cada nota, com si despertessis l'aire, com si demanassis atenció. I tornaves a enfadar-te perquè feia com que m'adormia sobre l'instrument i no suportaves parlar per a ningú. Sempre t'ha agradat alçar la veu —i no em refereixo a fer-te destacar sinó a dir la teva—, discutir, pensar. Defensar. Qüestionar-te les normes, les lleis, els valors i l'ètica de qui els dicta. I lluitar: per l'acceptació de la pinya a la pizza; perquè *Georgia on my mind* esdevingui patrimoni cultural i per tal que tot aquell que es creui amb tu pugui rebre com a mínim una alegria al dia. Pels presos polítics, per la ciència i per l'art. Pels

que cerquen llar i els neguen refugi. Pels que busquen, pels que no troben. Pels que han estat enganyats, ferits, menyspreats. Pels que volen decidir. Pels que volen estimar.

Lluites. Lluites com si el suport de les banderes que carregues se t'hagués clavat entre pit i espatlla però tu segueixes, imparable. Això és el que et fa ser tu.

Ara sento que una part de mi ha perdut força perquè hem deixat de ser dos. Una seguretat difuminada, un enyor constant. El dubte rere l'orella, gairebé com un sospir que em vol acariciar el clatell però només aconsegueix fer-me tremolar.

“Sí, segur que Michelangelo era un infeliç.”

Ja et vaig dir que el llit era massa gran. Vas insistir que no: “Això mai no pot ser massa gran”. No li vas donar la raó ni al pobre home de l'agència de mudances que amb prou feines aconseguí descarregar-lo del camió. Encara m'enrojolo quan ens recreo traginant-lo escales amunt. Queies i te'n reies molt i l'eco escampava la teva veu per tot l'edifici, que pujava amb fermesa esglaó a esglaó, encenent els llums de cada replà i picant la porta amb una tendresa que cap llar —et dic amb completa seguretat— no havia presenciat amb antelació.

El vam aconseguir dur fins al portal —mira que ets persona tosuda quan t'hi fiques— però jo encara dubto de la física que em pugui justificar com allò va acabar passant pel corredor fins coronar aquelles quatre parets que tantes nits ens fou fortalesa. *T'estimo*. Et penso i et veig com un cuc de seda sota els llençols, edredons i el món que crees amb tan poca cosa en aquest paradís que vam fer nostre.

Torno a casa i també noto com cada pas ressona fins al sostre i ens cau al damunt. Escalem junts fins l'entrada i la porta pesa una mica més que abans. És millor pensar que el fred és culpa de la caldera que mai no acabarà de funcionar, creu-me. El pis ara sembla més gran i cada petjada figura una sacsejada al sostre dels veïns; els peus descalços centímetre per centímetre generen unes vibracions fermes, com un eco que s'escampa per la vall o una pedra que cau al riu. Recorro cada espai d'aquest refugi tan nostre i diria que puc veure cada petó que m'hi deixes; a la dutxa just quan cau l'última gota d'aigua bullint, amagats entre els coixins del sofà per quan m'hi adormi mirant la tele o entre les tasses de cafè que

oblides col·locar a la pica cada cop que trepitges la cuina. Sec al límit del gran llit i crec perfilar la teva silueta al meu davant; gairebé veig com et pentines amb deteniment tot mirant-te i estimant-te cara al mirall i sento sota els dits la teva pell eriçada. El calfred, el rítmic rastre d'aquell despertador que mai no t'ha agradat: una absoluta i densa soledat. Et despentinaria els cabells amb la mà i tu t'enfadaries.

No sempre ho entenc, no creguis que és així. No entenc per què em manquen els petons que rebia amb els ulls adormits, encara entre lleganyes, esforçant-me per dibuixar-te. No entenc qui ha decidit privar-me de les nits en les quals no podies dormir i la meua veu aconseguia calmar-te. Per què ara ja no pots descansar. Per què em manca tot el que em quedava per aprendre de tu. Qui em tornarà el que encara no ens ha passat, que no hem pogut explicar, que no podem desitjar ni oblidar. Per què m'ho van negar, per què m'ho van treure. No ho entenc. Per què mai ningú no m'ho ha respost? No m'ho ha dit? Necessito una resposta, pareu d'evitar-me. Escolteu-me, *collons!*

Per què?

Sento ràbia, per les meves venes circula una sang que cou; em cremen els peus, els malucs, el pit i els ulls. M'esforço per profedir un crit que esdevé mut, prohibit i bloquejat per un puny que m'agafa l'esòfag i el prem amb deteniment, pressió i duresa. I m'ofega, m'asfixia. Un pes que se m'ha llençat de sobte sobre les costelles i soc incapaç d'aixecar i cada cop se m'enfonsa pit endins, fent-me terra, fent-me no res. I no et tinc. I no em tens.

No tenim temps.

Quan soc en aquest punt m'aturo i respiro sense poder fer-ho. En aquest moment, quan el teu pit se sacseja accelerat amunt i avall, les pulsacions marquen un compàs que podem seguir els dos. És aleshores quan hi caic que som la mateixa persona: recordo i me n'adono que soc jo qui no hi és i no tu. Ja no soc però em fas ser. Ara, soc tu. I també t'enyoro i també t'estimo.

I t'ho vull dir: que mai t'hem deixat. Que ho som tot i per tot arreu; la ràdio, la figuera, el vermell dels llavis, l'escalfor dels llençols. Hi som on ens creguis, som allò del que ens fas ser part. Tot el que haguessis volgut pronunciar amb la veu —no et preocupis— ja ho hem sentit; ho crides amb els ulls, ens ho despertes amb tot allò

que toques. Et veig quan et lleves i t'espolses, quan corres i quan petoneges. I jo també penso en tu. Jo des d'aquí també et recordo.

T'escric perquè estic bé. T'escric perquè estàs bé. Perquè tots som un i acabem sent tu.

Viu.

Desperta. Riu. Escolta els ocells, banya't al riu. De dia, de nit. Balla; que els peus et facin mal. Convida la persona que et torna boja a fer-te un petó. Salta. No pentinis tant aquest remolí que no suportes, és bonic. Digues la veritat. Estima't. Estima't molt i que ho facin bé. Compra't allò que tant t'agrada. Ajuda els altres, encara que creguis que mai no necessitis una mà on aferrar-te —la necessitaràs—. Encén el foc i torra-hi pa, sé que sempre t'ha agradat. Llegeix. Enfada't amb la televisió i amb els que hi surten. Segueix lluitant; pel món, per tu. Viatja. Busca moments, llocs o persones que t'ericin la pell. Que

la música t'emboliqui amb el teu llençol preferit i puguis així dormir. Que no t'espantin, que no t'apaguïn. Vola. Avança.

Mentre tu siguis, també seré jo. T'espero, no tenim pressa. Ets interessant, ets pau i un fort alè de vida. Llum, màgia i plaer col·lapsant en un instant determinat: el teu moment.

Viu-lo.

Avui, hem pensat en tu.

Primer Premi Grup F
Fina Joseph Caballé
Arenys de Munt

TORA BLAVA

—Candela!

En sentir el meu nom em giro sobresaltada.

—Té —em diu la meva sogra amb una mirada inquisidora.

—Gràcies!

—Marxes?

—Sí.

D'una revolada li agafo la carta de les mans, li somric i surto de casa esperitada. Tinc pressa, m'estàs esperant. Gelosament, obro la carta amb cautela i un cert neguit, em temo el seu contingut. En mirar a dins del sobre veig que només hi ha uns quants pètals de flors liles, assecades. Aquesta vegada no hi ha cap targeta, ni cap remitent, res. Això sí, són aquelles flors liles, les de sempre. Em guardo la carta rebregada dins la bossa, i segueixo pujant el Passeig de Gràcia a bon pas. «Potser hauria d'agafar el metro per anar més de pressa!» penso, però em ve de gust seguir caminant. Em miro el rellotge i veig que encara tinc temps. Em sento excitada, amb ànsia per tornar-me a trobar amb tu. Se m'escapa un somriure contagiós. Sento el batec del pit accelerat. Fa dies que no et veig, des que vàrem tornar de vacances que no ens hem vist. Fa dies que no em puc escapar. La meva sogra m'està molt al damunt, espiant-me, escorcollant-me la roba. Desconfia. Tinc ganes de fugir, lluny. Amb tu.

Fa un dia calorós de finals d'estiu, el cel i l'aire xafogós prediuen pluja. La gent camina amb presses. Avui m'he abillat amb un vestit molt fi, sedós i amb molts colors, he agafat una jaqueta de cotó botonada i un mocador de seda blau turquesa pel coll. Sento el teixit fresc i vaporós com em frega la pell. Camino decidida. L'aire m'entra dins del vestit airejant-me tot el cos. Giro per la cantonada que dona al Passeig de Sant Joan. Respiro profundament i se'm torna a accelerar el cor. En aquests moments d'impaciència sento un batec, ja no només a dins del meu pit. La sang em bull. En

arribar al portal tota sufocada, amb els dits tremolosos pico el timbre. Espero impacient, uns segons més tard la porta de ferro s'obre sorollosament. Pujo les escales, només se sent el repic dels meus talons i el batec del meu cor, que em surt per la gola. Les escales dels pisos de l'Eixample semblen no acabar-se mai: l'entresol, el principal, el primer, el segon. Quan estic arribant al tercer, sento un grinyol, la porta s'obre. M'estàs esperant. A l'últim esglaó alço el cap i ets allà, al llindar, amb un braç alçat agafat al marc de la porta. Em mires somrient, insolent, descarat. Aquests teus ulls blau cel sempre em neguitegen. Et torno el somriure, un somriure tímid i juganer. M'apropo sense dubtar-ho i tu m'estires cap a dins. Ens fonem entre petons, ens abracem i ens seguim besant, assedegats. Ens cargolem l'un contra l'altre fins a l'habitació, on caiem al llit. Tu em dius paraules boniques a cau d'orella. Jo em deixo fer, em deixo besar, em deixo estimar. Fa dies que no em besen, fa dies que ningú no em mira, fa dies que ningú no m'escolta. En acabar, repossem al llit embriagats pel perfum de la pell amada. Ens estem aquí, immortalitzant el moment. Quiets entre llençols calents i regalims d'amor fugaços esgarrapats en el temps. Ens quedem contemplant el blanc del sostre, sentint l'aire calorós que entra des de la finestra oberta com una bafarada, fent onejar les cortines blanques. L'olor estival i el rugit frenètic de la ciutat envaeix l'habitació traient-nos de la lletania. Els dos assaborim l'últim fil dolç que ens queda.

Em quedo embadalida mirant el retrat en blanc i negre que llueix damunt la tauleta de nit, on tu, mudat de casori, abracem la teva esposa. Els dos, elegants i somrients, poseu riallers pel retratista. M'encongeixo i em tapo amb el llençol blanc aferrant-me al teu cos. Silenci. Buit.

—He de marxar, Joanot. Les nenes m'esperen per dinar. Vaig tard —et dic aixecant-me irada del llit. I la teva dona... està a punt d'arribar.

—No encara, Candela, espera. Tinc son, dormim una estona plegats, com si fóssim dos esposos. Ella no ve a dinar avui, ha quedat amb la Cinta.

—Amb la Cinta?

—Sí. Fa temps que no us veieu no, tu i la Cinta?

—Fa una eternitat que no la veig; abans quan estieujava a l'Estartit encara coincidíem, però ja fa molt que ella no hi baixa.

– Doncs avui justament han quedat ella i la Margot per dinar –em dius mentre m'estires pel braç fent-me caure de nou al llit, m'abrades i em petoneges. Silenciosament, amorosament. Acluques els ulls i em dius:

– Dormim una estona.

Com si fos l'últim petó, et beso profundament, amb desconsol. M'aferro a la teva pell. Em regalo a tu. Silenci. Et tinc agafat, al costat, fonent-me en el teu cos. Sento el teu pes, la teva suor, la teva olor. M'embriagues.

De sobte, et veig els ulls en blanc. Quiet. Rígid. Et toco la pell de la cara. No em mires, no em somrius, no em parles. Et crido.

– Joanot, Joanot!

El teu cos no es belluga. Intento moure't. Et miro, tinc por. M'asec. No reacciones. Blanc, la teva pell és com la cera. Fred, el meu cos tremola. Em quedo paralitzada sense saber què fer. Et miro. Et crido embogida. Et sacsejo.

– Joanot! Joanot! No m'ho facis, això!

Et clavo un cop al pit, no reacciones. Dos cops, tres. Un massatge forçat. Res. Més cops.

– Joanot!

Sé que no hi ha res a fer, has deixat escapar la vida i m'has deixat aquí, sola. Morta de por. Asseguda al teu costat. Nua. Sola. Sento l'últim alè com et fuig. De dins les entranyes em surt un gemec sord, un gruny. Ets mort. Jec amb el teu cos encara tebi i els ulls esbatanats en blanc. Amb un gest instintiu te'ls tanco i acluco els meus ulls mentre em regalimen les llàgrimes galtes avall, salant-me la boca i deixant-me una amargor com el fel. T'abraço, de mica en mica l'escalfor de la teva pell minva. En silenci, contenint els crits que no puc fer, et deixo anar. M'aixeco del llit. Em vesteixo, lentament. Agonitzant, surto d'esma de l'habitació. M'aturo i em giro per mirar-te un últim instant. Em miro al mirall de l'habitació mentre m'eixugo les llàgrimes amb el revers de les mans tremoloses. Se'm remou l'estómac i deixa un buit dins meu, m'apropro de nou a tu. No puc marxar. Sento la fredor del teu cos inert. Flairo l'últim alè del teu perfum. Et faig un últim petó. Els teus llavis ja s'estremeixen en besar-me. Ets mort. Amb les mans tremoloses agafo el telèfon per marcar el número de la policia. Respiro. Espero.

– Hola bon dia, està trucant a la policia de Barcelona, en què el puc ajudar?

Dubto, un nus a la gola no em deixa articular cap paraula.

– Bon dia, està trucant a la policia de Barcelona, en què el puc ajudar? – algú m'insisteix a l'altra banda del telèfon.

– Perdoni... És... És que...

Silenci. Les paraules se'm queden atrapades a la gola.

– Perdoni senyora, tranquil·la, expliqui'm. Què li ha passat?

– És que... És mort, és mort!

– Perdoni senyora, qui és mort? On és vostè? Doni'm l'adreça i vindrà una ambulància. Senyora?

No puc. Deixo el telèfon penjant i no dic res. Faig una última ullada a l'habitació, la vostra foto em mira. La Margot em somriu des de dins d'aquell marc platejat que llueix damunt la tauleta de nit. Éreu feliços. De lluny sento la veu distorsionada del telèfon que diu paraules que ja no escolto. No hi puc fer res, ets mort.

Estic aclaparada, atabalada, el neguit em fa bellugar com un animal engarjolat amunt i avall del teu pis. No goso sortir. Dubto. Penjo el telèfon. M'encenc un cigarret i me'l fumo amb desfici. Després un altre. Em decideixo. Marxo. Abans d'obrir la porta, fico l'ull plorós per l'espill; al passadís no s'hi veu ningú, tot i que els meus ulls curulls de llàgrimes em fan veure-ho tot borrós. No goso obrir la porta, no vull marxar. No et veuré mai més. Mai. No sentiré més la teva veu, la teva respiració. Em calço les maleïdes sabates, se'm claven les sivelles al turmell i mentre les premo fort alço els ulls. Em quedo a mig aixecar mirant sorpresa el moble de l'entrada. Aquí, al damunt d'aquest moble sempre ha lluit la foto del dia de la graduació, on la Margot, la Cinta i jo presumíem de birret. Les tres, amb els nostres somriures exultants de joventut fèiem bandera de la nostra eterna amistat. Ara el marc és buit. M'espanto. Sempre ha estat aquí, al teu rebedor. D'ençà de la nostra graduació que no s'ha bellugat mai. Ara no hi és. Neguitosa, agafo la meva bossa i la jaqueta de fil, surto de casa teva corrents, fujo.

«Covarda!».

La porta sona estrident en tancar-la d'un cop, fent que ressoni al meu darrere. Immòbil, al capdamunt de l'escala, no puc bellugar-me. Sento el batec del meu cor que em surt de la boca, ferotge.

Baixo les escales sense girar-me; en obrir el portal l'aire del carrer em ve com una alenada reconfortant. Respiro profundament, miro el cel i tanco els ulls una estona. M'assossego i em poso a caminar. Baixo fent tentines pel Passeig de Gràcia; la gent va atrafegada amunt i avall. Les llàgrimes em regalimen per les galtes sense permís. Amb els ulls inflats i l'aire que em falta als pulmons m'aturo al bell mig de Plaça Catalunya. Dono voltes sobre mi mateixa, tot em roda. Alço la mirada i veig al capdamunt d'aquell edifici el rellotge giratori gegant. Una volta i una altra. Els coloms impertinents se m'apropen cercant alguna almoïna; els nens corren enjogassats perseguint aquests maleïts animals plomosos que arrenquen un curt vol, aletejant i aixecant una polseguera que flaira a ciutat humida, a claveguera i asfalt. Jo, aliena a la fam d'aquests animals, em sento defallir. M'assec en un banc; se sent el murmuri aclaparador de la ciutat. Els cotxes, la gent, els nens, la font. Em marejo. Tot sembla ressonar dins del meu cap. El teu nom. La teva imatge. Mort. Esclato en un plor sanglotat. No em puc creure el que ha passat. Sí, ets mort i t'he abandonat.

«Covarda!» em dic eixugant-me la cara xopa.

Segueixo plorant desconsolada. Sento el clàxon d'un cotxe impertinent, un crit que se'm fa estrident a les orelles, me les tapo i gemego. Em molesta.

—Deixa'm estar! — crido.

Els coloms empipadors no paren de rondar-me perquè els llenci algun bocí de menjar. Una revolada d'aquells animals infectes em fa aixecar el cap i la veig. Veig la Margot, la teva dona, Joanot, la teva dona. La veig travessar la plaça, davant meu. La Margot corre escapant-se d'aquell revol plomat, corre travessant Plaça Catalunya. M'aixeco del banc i vaig darrere seu; la vull cridar, però no em surten les paraules. Li vull explicar tot, tota la veritat, Joanot, et juro que li ho vull explicar tot. Però no puc. Tinc un puny a l'estómac i no em surt cap paraula, cap crit, només un gemec afònic. Aixeco la mà perquè em vegi. Res. La Margot va decidida caminant, creua el semàfor i la perdo de vista quan entra al cafè Zurich. Camino d'esma i em quedo allà, quieta, palplantada com un estaquirot a fora d'aquell cafè. La terrassa és plena de gom a gom. Miro els finestrons de vidre, però el reflex no em deixa veure qui hi ha a dins. El murmuri de la gent m'atabala i busco embogida una mirada de

consol entre la munió, un aixopluc. Res. Giro, miro i busco. Res. No la veig. No vull entrar a dins. No puc. Una sanglotada amarga em puja de l'estómac. Vull vomitar. Marxo. Fujo.

«Covarda».

Baixo esperitada les escales del metro i m'endinso als túnels. Camino de pressa entremig de la gent. Arribo a l'andana. M'aturo. El xiulet i l'aire que m'arriba del túnel em treuen de l'abstracció. Alço els ulls i observo els dos llums d'aquell comboi que m'enlluernen. Avanço un pas. Em quedo allà quieta i acluco els ulls. Espero. Sento el ferro i la fredor a tocar de pell. Faig un pas enrere. Obro els ulls.

«Covarda».

S'obren les portes i la gent m'empenta cap a dins. Dreta al mig del vagó em miro els uns i els altres, cares diverses que s'ignoren mútuament, individus totalment aliens als problemes que pugui tenir qualsevol d'ells. Allà a dins, amb aquella ferum humana i l'escalfor se m'emboira la vista. Em sento morir. De lluny, escolto el grinyol del vagó. No puc més, defalleixo. No em trec del cap com em besaves. Et veig, apareixes de sobte en la cara d'algú que se m'asseu al costat. Et miro. Confosa. Em somrius. Et veig, Joanot. Ets pertot. La teva cara, el teu somriure, les teves paraules em ressonen a dins del meu cap. El soroll insistent del vagó em treu d'aquests pensaments. Respiro fondo i flairo la meva pell, la teva pell. Encara faig la teva olor. Tanco els ulls. Vull morir. Sento l'escalfor de les llàgrimes llastimoses que cauen impertinents. Irremeiablement, bramo. M'eixugo. Et torno a veure al llit, mort. El vaivé del metro em fa venir un altre mareig. El tren s'atura, baixo esperitada, no sé on soc, no m'importa. Segueixo el caminar de la gentada que em porta fins a les màquines per introduir el tiquet. M'aturo davant la màquina sense saber què fer. Escolto algun renec que m'arriba esmorteït. Finalment aconseguixo ficar-hi el bitllet i les portes s'obren. Camino cap a les escales. Pujo. En sortir a fora em ve la flaire de les flors, de gent, d'asfalt. Tot em roda, m'agafo a un arbre escanyolit. Vomito. Aixeco el cap, davant meu el gran Liceu em cau al damunt com una llosa. Vertigen. Sento les rialles de dues meuques que passen agafades de la mà. Em miren, s'aturen al meu costat i es mofen de mi. Despietades. Passen arran del meu cos, que sento fràgil, gairebé volàtil. M'envolten enriolades. Em giro sobre el meu propi eix, mirant-les amb els ulls encesos en plors. Tot em roda. Elles segueixen amb la seva befa, amb una riallada grotesca als seus llavis roigs. Es

mofen, m'escarneixen sense pietat. M'aixequen la faldilla. Me les miro, m'ensenyen les dents punxegudes de genives sanguinolentes. Com dues serps assedegades de sang, cercant una presa. Jo soc la seva presa. Una ànima morta. Carronya.

Em poso a córrer Rambles avall, mentre aquelles dues putes em criden:

– T'has enamorat, reineta? Un homenet ha fet mal a aquest dolç i tendre cor? Ha! ha! ha! –riuen mentre m'allunyo sanglotant.

M'aturo. Mentre intento pensar, camino esmaperduda pel carrer, parlo sola en veu alta, gemo. Estic en blanc. Dono voltes sobre mi mateixa al bell mig del carrer. Sento les mirades tafaneres al meu clatell. Em miren. Ploro. Ningú m'auxilia. Vull morir. Em tapo les orelles fortament amb les dues mans, m'ajupo plorant amb desconsol. Em venen ràfegues de tu, allà al llit, estirat i mort. No pot ser. Tu no. Em venen nàusees i vull vomitar. De nou vomito. Alço els ulls per contenir les llàgrimes, però no puc. Segueixo caminant fins que arribo a la platja. Em trec les sabates de taló. Camino amb el cap cot per la sorra fins arran d'aigua. Abatuda. Em quedo allà veient el vaivé de les petites onades que m'acaronen els dits dels peus. L'aigua no és freda, l'escalfor del sol de tot l'estiu l'ha deixat temperada. M'assec a la sorra humida i m'estiro. Ploro amb desconsol. Esgotada, obro els ulls i veig com els núvols corren empesos pel lleuger vent i dibuixen diferents figures. Voldria ser aire. La humitat de la marinada em fa sentir una esgarripança. Em poso la rebeca i me la boto de dalt a baix. Les llàgrimes encara llisquen de tant en tant, ara silencioses. Cauen fins arribar a l'arena, que les engoleix una a una, pacientment. La sorra molla i l'aire que es gira de sobte em desperten d'aquella letargia. M'assec, em poso el mocador al cap, arrupida, em comprimeixo dins la meva jaqueta contemplant l'horitzó. Se sent el cant de les gavines que volen baixes arran de mar. Algunes busquen la carronya del terra i caminen distretes picotejant, d'altres bramen des del cel reclamant el sopar a les barques que van afanyades entrant i sortint del moll. L'olor de mar salada em transporta als estius de la Costa Brava, als estius assolellats al teu costat. M'alço i camino descalça, fins a tocar d'aigua. M'aturo mirant l'horitzó. Acluco els ulls i avanço. T'enyoro. Mai més podré escoltar la teva veu, mai més podré sentir els teus peus. Avanço i les onades quietes em xopen el vestit. Ploro.

«Covarda».

En sonar el despertador, puntual, faig un bot del llit. Obro els ulls i et veig al meu costat. Ronques. Et toco i gemegues, dius alguna paraula inintel·ligible. Et torno a tocar. Et gires de costat i segueixes dormint. M'apropo a tu.

– No pots obrir els ulls, Joanot? Va, que t'has de llevar per anar a treballar, que no és pas festa.

– No puc, Margot, estic cansat. Tinc el cos masegat.

– Et deixo una estona més.

Obro el llum de la tauleta de nit. Miro el nostre retrat. La foto del nostre casament. Se'ns veia tan feliços! Em calço les sabatilles i em poso el batí lilós, em lligo el cinturó amb la llaçada setinada i vaig sense fer soroll cap a la cuina. Poso l'aigua al foc. Mentre espero que pugi l'aigua bullint, sento fressa al dormitori. Et llesves. Encara és negra nit. Escolto el clic del llum, em giro a mirar i veig com l'estança queda impregnada d'un color groguenc; és la llum que irremeiablement inunda l'habitació d'aquell color ambarí. Et veig que vens d'esma. Fas tentines.

– Bon dia – em dius endormiscat i amb els cabells revolucionats.

– Bon dia.

– Em noto estrany. Avui també m'he llevat cansat.

– Aquesta nit has dormit inquiet. T'estic fent unes herbes.

– Ara em faig un cafè o no em refaré.

– Què fas llevada a aquestes hores? Torna al llit, reina, que és molt d'hora.

Sense fer-te cas m'apropo i t'abraço.

– Estàs bé? – em preguntes estranyat.

– Sí, he dormit bé – et dic mentre et faig un petó als llavis.

Em mires com si no em coneguessis de res. Em somrius.

– No m'he llevat massa fi, estic cansat. No m'hauria aixecat pas!

– Treballes massa, estimat! Et farà bé la tisana, Joanot. Te la poso dins del termos.

– No cal, amb el cafè ja en tinc prou.

– Sí, sí...

– Com tu manis, tu n'ets l'experta.

– Així m’agrada.

– Vaig a vestir-me.

De l’armari de la cuina, alçat a dalt de tot, agafo una bossa transparent que duu una cinta lila, la desfaig i en trec un pessic. El poso a dins de l’aigua i espero que arrenqui el bull. Ho deixo reposar dos minuts i colo l’aigua; trec aquelles flors i arrels trinxades amb el colador i aboco l’aigua a dins del recipient, amb una cullerada gran de sucre. Remeno bé i te la deixo a punt per endur. El perfum torrefacte del cafè acabat de fer impregna la cuina i amb el xiulet fumejant delaten que el cafè ja està llest.

– Apaga’l, que no bulli –em dius des de l’habitació.

Obedient, apago el foc i te’l serveixo en una tassa gran, un cafè amb llet per a tu i un cafè llarg sense llet per a mi. Trec de l’armari un pot metàl·lic, obro la tapa i surt una fragància dolça i lletosa de dins. M’assec i agafo una galeta de dins del pot, la suco al meu gran cafè i espero que s’estovi una mica abans de posar-me-la a la boca. T’asseus amb mi i te’m quedes mirant.

– Què faràs tan d’hora, avui?

– Tinc molta feina endarrerida a la botiga.

– Jo de tu me’n tornaria al llit.

Fas un glop.

– Has escalfat la llet? Si ja saps que no m’agrada que cremi –em recrimines disgustat.

– Si no crema pas! Bestieses.

Enfurrinyat i amb unes ulleres força marcades sota els ulls, esperes que estigui més temperat. El mires com si amb el sol fet de mirar-te’l es refredés. Esperes, treus el tel i te’l prens d’un sol glop llarg i intens.

– Té, agafa aquell termos amb la infusió, t’anirà bé per a aquest cansament que tens –et dic oferint-te’l.

– Són les herbes que m’has preparat?

– Sí. Unes herbes remeieres que ho curen tot, et deus estar consipient.

– Són les mateixes de l’altre dia?

– Sí.

—Doncs crec que no em van massa bé, segueixo estant cansat, Margot.

—Tot vol el seu temps, Joanot, tot. Amb les tisanes no pots esperar que es curi a l'instant; són lentes, però confia en mi!

—Està bé, et faré cas.

Arrossegant els peus vas cap a l'armari i treus de la coixinera un bon tros de pa, te'n talles un crostó i t'hi suques un tomàquet que estires del penjoll. Amb un raig d'oli i un polsim de sal, el tanques i el prems fortament enganxant les dues cares sucades. Sento el cruixit del pa, i les engrunes trencades salten al marbre blanc. Amb una parsimònia irritant, treus del rebost un fuet, agafes la fusta i fas uns quants talls fins. Vas lent, molt lent.

—En...

—Com dius, Joanot?

—En, en vols, Margot? Et preparo un entrepà?

—No, ja he menjat galetes, jo. No has vist com me les menjava? Si eres aquí amb mi!

—No, no m'hi he fixat.

—Mai no t'hi fixes.

Emboliques el succulent esmorzar i et fiques el termos a dins d'una bandolera.

—Adéu reina, vaig a treballar —em dius mentre em fas un petó al front.

—Recorda que avui seré fora tot el dia, Joanot, no arribaré a casa fins a la nit, a l'hora de sopar, potser.

—Ah, és veritat que m'ho vas dir, ja no hi pensava. Que et vagi bé el dia. Dona records a la Cinta, a veure si quedem un dia d'aquests amb en Marco i ella. Fes-li petons de part meva.

—Seran donats!

—Si passeu pel centre potser em puc escapar a prendre un cafè amb vosaltres. Tot i que avui tinc moltes entregues a domicili i seré fora molta estona.

—Sí, no pateixis. Ja passarem a veure si hi ets. A la Cinta li farà il·l·lusió tornar-te a veure.

Sento la porta com es tanca al teu darrere. Escolto les teves passes baixar les escales. Avui sonen parsimonioses. Encenc la ràdio

de la cuina. Enretiro les cortines de la finestra que dona al carrer. Encara és fosc. Espero. Creues el carrer lentament, camines fins a la teva furgoneta blava i hi entres. Arrenques i desapareixes pel carrer mentre m'arriba la melodia de les notícies que surten de la ràdio. Són les set. De mica en mica la teva imatge cada cop és més petita. Has marxat.

Deixo estar les cortines i entro a rentar les tasses dels cafès i les restes de les fulles del colador. Endreço frenèticament la cuina, agafo el pot de flors seques i vaig fins a l'habitació. Les melodies de les veus radiofòniques sonen esmorteïdes i suaus, com un fil musical, com una cançó melindrosa de bressol. La llum del sol dormilega d'aquest divendres d'agost comença a entrar per les esclerxes de la persiana a mig abaixar. Agafo la bossa i hi fico el pot de flors a dins. M'assec al tocador i em miro la cara, no em reconec. En obrir el calaix, trec el joier i hi deixo a dins l'aliança, no sense abans besar-la com si fos un Sant Crist. Em passo les mans per les galtes i pels ulls enfonsats. Són tristos, la seva claror lluent ha desaparegut. Em miro fixament. No em reconec. On soc jo? Camino cap al bany i omplo d'aigua calenta la banyera, m'hi fico unes sals perfumades i, mentre espero que s'ompli, m'assec de nou davant del tocador. Em miro. M'aixeco i vaig cap a l'entrada; al moble del rebedor llueix una foto que odio, una foto on hi som les tres, el dia de la nostra graduació. De què m'ha servit la carrera? De res! Em miro la imatge. Que joves que érem. Que innocents. Que insultants de felicitat. Ingènues. Desmunto el marc i en trec el retrat, el fico a la butxaca del batí. Vaig cap al bany; en obrir la porta una bafarada de lavanda m'embriaga. Respiro profundament. Comprovo l'aigua. Calenta. La banyera està a mig omplir. M'assec al tocador i em raspallo els cabells. Em miro.

—Qui ets? —dic a aquella imatge reflectida.

M'apropro al mirall i em veig les arrugues incipients que em delaten. Em faig gran. Fico la mà a la butxaca i trec la maleïda foto. La miro. Premo fort els llavis. Amb la barbata tremolosa continc un gemec que em puja com una glopada agra. Rebrego la foto i la fico a dins de la bossa. Em passo de nou el raspall per aquells cabells llargs i fins. Mentre em miro, agafo les tisores i sense dubtar em tallo la llarga melena rossa. Tota. Sencera. Arran d'espatlles. Els blens de cabells cauen voleiant com plomes fins a terra. Sento com una amarga llàgrima em crema l'ànima. M'aixeco i parsimo-

niosament em descordo el batí de seda, el deixo caure i rellisca fins a terra. Em trec la camisola, em miro de nou al mirall. El meu cos esllanguit llueix nu i blanc, com una glopada de llet. Pansit, com un llangardaix dissecat. Els meus pits petits de mugrons rosats i tous, gairebé verges de no haver estat mai masegats, cauen irremeiablement. Secs, marcits. Em passo la mà per la pell esblanqueïda, m'acaronó de mica en mica les espatlles i el coll. Allà dreta, quieta davant del tocador, m'estic impertèrrita mirant-me.

– Qui ets?

La llum del sol matiner comença a entrar com un fil tímid i clar. Enyoro els petons calents i humits. Em passo els dits pels mugrons, que al seu pas s'endureixen; el meu cos gemega, desitjós. Tanco els ulls i respiro profundament, mentre em segueixo acariciant aquell cos lletós, xuclat i flac. Vaig cap al bany i tanco l'aixeta; la banyera és plena fins a dalt amb l'escuma que sobresurt fresca, blanca i perfumada. En entrar a dins, m'escaldo la pell. Molt a poc a poc em vaig passant l'aigua pel clatell; amb l'esponja plena de sabó em frego la pell ensopida fins que queda d'un roig sangonós. Acluco els ulls, m'enfonso i em submergeixo a dins de l'aigua, fins que els meus pulmons ja no poden suportar la falta d'oxigen. Surto de cop i trec l'aire amb un gemec, sonor i dolorós, que em surt de dins les entranyes.

Em vesteixo amb aquell vestit de flors virolades que tant t'agrada, em miro al mirall. Em toco els cabells. Satisfeta, em somric. Abans de marxar recullo aquells retalls de mi que reposen inerts a terra. Els llenço i tanco la brossa amb un alleujament. En sortir de casa em quedo palplantada a l'entrada mirant el marc buit del moble del rebedor. Fico la mà a la bossa i puc sentir aquella imatge rebregada dins del puny. L'agafo, la desplego i la trencó a bocins. Premo fort el trencadís com si la força de la meua mà enganxés de nou aquell retrat i torno a deixar-lo a dins la bossa. Sense mirar enrere obro la porta decidida a marxar de casa; una mirada de reüll i tanco d'una revolada.

Surto de casa i respiro l'aire del carrer. Baixó decidida el Passeig de Sant Joan, camino de pressa i els talons repiquen al meu pas.

– Soc jo! La Margot.

Em sento bé. Nova. Airosa i riallera arribo a la floristeria. Pujo la persiana pesada. En obrir la porta de vidre ensumo aquell perfum floral tan meu. Em relaxa. M'agrada. M'agrado. Entro, deso les herbes de la cinta lila en un pot tancat hermèticament. L'amago bé

darrere de tot de l'armari on hi ha un rètol artesà de fusta pintat a mà que diu: tora blava.

Em trec la bossa i la penjo al penjador de dins del lavabo. El mirall em mira. De sobte no em reconec amb els cabells fins a l'espatlla, gairebé curts, però m'agraden, m'agrado i em somric. Trec el manyc de bocins fotogràfics de la bossa, premo les dents i els llavis, ho rebrego més dins del meu puny i l'hi torno a ficar. Tanco el llum del bany i surto a la botiga. Respiro. Em poso el davantal que penja del pom i giro el rètol de la porta: Obert. Encenc la ràdio i em concentro en la meva feina. Em poso a tallar les tiges de les roses; avui he de fer un ram, un ram de roses blanques per a una núvia. Mentre em concentro en la feina escolto aquelles melodies que sonen a la ràdio. Rock, se'm fa insofrible, les sento estridents. M'irrito. D'un cop, paro la ràdio i crido:

—Calla!

Canvio de dial i no m'agrada res. Desisteixo d'aquelles cançons que els locutors radiofònics s'entesten a fer-me conèixer, fent ostentació que és la música del moment.

—Com si a tothom ens hagués d'agradar!

Obro un calaix i remeno entremig dels CD que tinc allà oblidats de fa temps. Els miro amb certa curiositat. Fa tant que no em poso música! Deixo de banda les roses blanques que esperen ansioses a lluir en un bon ram. Trio un CD, el fico a dins de l'aparell i comencen a sonar aquelles notes inconfusibles d'en Frank Sinatra, les notes surten volant entre els pètals i les espines fins als meus llavis que obro per deixar algunes paraules de la cançó «Fly me to the moon, and let me play among the stars...». Tanco els ulls mentre canto i recordo quan, el dia del nostre casament, van fer sonar aquesta cançó. Com en una pel·lícula, em passen les imatges de nosaltres dos agafats ballant al so d'aquelles notes. Obro els ulls, estic al mig de la floristeria amb una rosa a les mans, encara amb la inèrcia del ball al meu cos.

—Ets ridícula, Margot —em dic entre una rialla torta.

Em redreço i segueixo amb la feina, amb aquelles velles cançons de fons. Sona el telèfon de la botiga, faig un bot.

—Floristeria Margarida, en què el puc ajudar?

A l'altra banda de l'aparell sento parlar algú, però hi ha molt de garbuix i gairebé no la sento.

– Diguï'm? – dic mentre apago la música del Sinatra.

– Margot! Recordes que havíem quedat?

De fons hi ha molt de soroll i no l'entenc massa bé; de sobte, recordo que havia quedat a Plaça Catalunya amb la Cinta per dinar plegades i passar la tarda juntes, ja no hi havia pensat més.

– Perdona Cinta, me n'havia oblidat, tenia feina. Tanco, que ja és tard, agafo el bus i en vint minuts soc aquí, perdona. Quedem a dos quarts de dues? Encarregues taula allà on volies anar? En aquell restaurant nou que em vas dir?

– D'acord, t'espero prenent un cafè al Zurich. No cal que hi truquem, dona, al restaurant. No crec que un dia de cada dia estigui ple. Prefereixes que t'esperï a la Boqueria? Així de passada veig en Joanot, que fa dies que no ens veiem. Potser s'anima i ve a dinar amb nosaltres?

– Millor que no hi anem, Cinta, està molt enfeinat i no podrà estar per nosaltres, i menys dinar! Espera'm al Zurich. En un moment hi soc.

Penjo, agafo el ram de núvia i el deso a dins de la nevera de sota el mostrador, me'l miro i faig un lleu somriure.

– Demà t'acabo!

Em trec el davantal, agafo la jaqueta i giro el cartell: Tancat. Amb una corredissa agafo el bus 47 fins a Catalunya. M'assec. Miro per la finestra el carrer, els cotxes, la gent atrafegada que va amunt i avall. Obro la bossa per desar el tiquet i veig els bocins de la foto escampats per dins de les meves coses. Agafo cada retall i els vaig prement fort, un rere l'altre, dins la mà; premo tan fort com si els volgués fondre entre els meus dits. Miro de nou a fora i veig que ens apropem al final del trajecte. Clico el botó vermell i el bus s'atura. En baixar, veig el Corte Inglés just davant meu. Semàfor verd, passo. Gent atrafegada, soroll, garbuix, moviment. Vaig cap a la plaça, creuo un altre semàfor, aquesta vegada sense mirar; un taxi em pita amb el clàxon, tan fort que faig un salt i em poso a córrer.

– Senyora! Miri per on va – sento al meu darrere.

Pujo els quatre esglaons pedrosos que em separen de la plaça. Gent, més garbuix, soroll. Les paradetes envoltades de coloms i mainada. Més gent. Fotos, turistes, més fotos i selfies. Gent, molta gent. El manyoc de bocins em crema a la mà. Dolor. M'aturo,

obro la mà que tenia tancada i segellada, em miro aquells trossos esmicolats. Els llenço a la paperera. Empasso saliva, respiro profundament i em redreço. Alço el cap i segueixo endavant. Travesso la plaça espantant tots els coloms que, sobresaltats, arrenquen en un vol petit i polsegós. L'enrenou d'aquestes bèsties plomades em fa fer una corredissa fins a creuar el semàfor. Arribo i em quedo plantada davant la terrassa del Zurich; és plena i no aconseguixo veure la Cinta. Decideixo entrar. L'olor de cafè m'envaeix. Miro i allà la veig, asseguda llegint un llibre. M'hi apropo.

—Cinta!

La Cinta alça els ulls i em veu, enlairó eufòrica la mà per saludar-la, s'aixeca i ens abracem.

—No calia que correguessis, dona! —em diu en veure que pan-teixava.

—Són els coloms que m'han fet córrer, quin fàstic! —dic assen-yalant la plaça.

—Que t'has tallat els cabells?

—Sí, t'agrado?

—Mmmm, sí. Estàs... et veig diferent.

Ens asseiem, la Cinta tanca el llibre i el desa a la bossa.

—Què llegeixes?

—Ara estic amb un llibre d'un autor francès. M'encanta! Però el tio està sonat.

S'apropa el cambrer amb la safata platejada i el drap blanc penjat al braç.

—Què vol prendre?

—Un cafè, si us plau.

La Cinta, mirant-me, segueix dient.

—En la vida real l'escriptor és un psiquiatre i coneix tots els ra-cons foscos de les ments trastocades de les persones. Domina el tema dels psicòpates i assassins en potència. És brutal, ja te'l deixaré llegir, però és dur, eh? Ja t'aviso. Estàs per mi, Margot?

—Perdona, estic distreta. Sí, perdona.

El cambrer, atrafegat amb el meu cafè, el deixa davant meu i em dona el tiquet. Espera que li pagui, no es mou del costat.

–Tingui –li dic posant dos euros damunt la safata.

En algun moment ha vingut de nou i ha deixat el canvi, no m’hi he fixat. La Cinta em diu:

–Nena, agafa el canvi. Què et passa? Estàs pà·lida. Segur que et trobes bé?

No l’escolto. A través dels vidres d’aquell bar miro a fora. La Cinta continua parlant, només sento un murmuri llunyà.

–Et passa res, Margot? Margot!

La Cinta calla de sobte i mira el carrer.

–Aquesta no és la Candela? Margot! Què tens?

Faig que sí amb el cap i segueixo mirant-la, sembla que busqui algú, mira descontrolada a un costat i altre de la terrassa. La Cinta alça la mà per saludar-la, però la Candela no la veu; el reflex del vidre ho impedeix.

–Candela! –crida la Cinta–. Candela!

S’aixeca per anar a buscar-la però ja és massa tard. La Candela s’ha esfumat per les escales del metro.

Segon Premi Grup F
Jesús Ignacio Arroyo Calero
Vilassar de Mar

NOVA DELHI

Tot això em pertany.

Estic assegut a l'herba, prop del dipòsit d'aigua. Fa una estona que espio la dona sordmuda que es balanceja entre els arbres, enfilada a un gronxador exemplar.

Avui no vindrà ningú a veure'm. Ningú recorrent el camí que porta a casa meva. Sento autèntica devoció per casa meva, i m'entristeix que haguem de mudar-nos quan s'acabi la primavera.

La meva dona està embarassada.

Ella no creu raonable criar aquí el nostre fill, tan lluny de les estacions de tren i de les escoles, de les sales d'urgències i dels forns de pa. Tan lluny del món, i de tot allò raonable i útil que encara pugui quedar al món. Penso tothora en el nostre fill. Me l'imagino bressolant-se en les entranyes de la meva dona, i l'envejo, perquè en aquestes profunditats remotes jo no aconseguiré mai endinsar-m'hi. Jo no podré fer el gandul allà dintre, deixant que es consumeixi la tarda de diumenge.

Espero amb impaciència el nostre primogènit. Permeteu-me que em refereixi a ell d'aquesta forma. Disculpeu-me si cobreixo la seva figura encara absent amb la pàtina anyenca que crec que es mereix, com si fos el primer descendent d'un vell comte desterrat als boscos pels seus costums dissoluts i les seves males maneres.

M'agradaria veure'l créixer aquí. Una mica assilvestrat. Amb els pantalons tacats de fang, ficant els peus a la sèquia els dies lectius. Estalvi de les temptacions funestes del món modern i del tedi del poc pedagògic horari escolar.

Què hi farem.

La casa és buida. La meva dona és a la ciutat, cercant a la perifèria l'apartament en el qual, segons ella, serem molt feliços tots tres.

Algunes setmanes rebem la visita d'algun dels seus amics, però aquesta nit ningú ocuparà l'habitació de convidats.

La majoria dels nostres apressats hostes són actors o saxofonistes, escriptors o ballarins, poetes o acròbates. Gent de la ciutat, amb el cap sempre aqueferat i nòmada. Jo m'encarrego d'anar a recollir-los a l'estació. Després ens asseiem plegats a taula. A les tardes, surten a passejar sols pel bosc. O es desplomen al sofà. Jo els observo mentre, en silenci, digereixen el dinar. O una nova crisi nerviosa. De vegades els descobreixo a l'ampit de la finestra, escodrintyant amb desesperació uns fulls arrugats i plens de taques de cafè en els quals han gargotejat algunes notes. O el cos de la dona sordmuda que molts matins, es queda adormida al sol, després de balancejar-se en el gronxador que algú penjà d'una branca competent.

A les nits fumem al menjador. La meva dona obre la finestra, i un núvol de papallones nocturnes i efímeres envaeix el menjador. Algunes volategen al voltant de les il·lustracions que ella penjà a les parets. D'altres sucumbeixen als abrasadors encants dels llums encesos. Més tard apareixen altres insectes estranys que salten d'una banda a l'altra, borrascosos i nerviosos, com els borratxos que canten cançons i ballen i fan tentines sobre l'enllosat del darrer bar obert.

Entre aquests murs s'han superat bloquejos inoportuns, separacions turbulentes. A l'habitació de convidats s'han escrit contes, s'han assajat tràgics soliloquis en veu alta, s'han recitat poemes plujosos. Encara conservo les imaginatives notes d'agraïment amb les quals, abans de marxar, els nostres atribolats hostes ens han afalagat, que ens han dedicat a nosaltres i a aquesta casa lenta com una infermera infal·lible.

La meva vida és molt més senzilla. Aquest matí he remogut la terra de l'hort. Després he escampat les llavors sobre la terra remoguda. Quan arribi la propera tardor, un altre amuntegarà les caixes de carbasses al cobert.

Què hi farem.

Vespreja.

La temperatura és idònia. Així que he decidit caminar una estona.

Ara sento el soroll enardit dels gripaus que es rellepen, anticipant les seves imminents escomeses sexuals.

Ara soc un adolescent enamorat d'una perruquera o de la noia de la botiga de pastissos. Em sento una mica sol aquesta nit. Em sento una mica abandonat aquesta nit.

Això m'agrada.

Em sembla poc probable que aconseguim continuar sent tan feliços en un altre lloc. Em sembla difícil que el nostre amor no es marceixi sota aquesta asfíxia d'ascensors i replans, sota la llum embotellada d'aquestes habitacions amb persianes elèctriques i el soroll inoportú dels porters automàtics i les vistes a una piscina comunitària que m'esforço a detestar amb totes les meves forces, des de la distància, i una mica per no res.

Ara m'imagino la meva dona en un restaurant del centre de la ciutat, escurant la seva panna cotta amb melmelada de cirera, lamentant no poder sostenir amb l'altra mà una copa de vi blanc, perquè ella, us ho asseguro, sosté les copes de vi, de gelat, de xampany, de ginebra com ningú. Així que permetem-li que es delecti amb les mirades inflades d'adulteri que li adrecen alguns homes de món, amb les mirades d'aquests homes emocionalment solvents que es rellepen com amfibis, que podrien caminar fins a la seva taula sense titubegar, sense embuts. Aquests homes que podrien pronunciar el seu nom amb una fermesa que exhibeixi la infal·libilitat de les seves escomeses sexuals, que podrien parlar-li de Jodorowsky allà mateix, que podrien arremangar-se les mànigues de la camisa i parlar-li del carpió climàtic vietnamita i de la indispensable gastronomia libanesa.

Si això fos necessari.

Ara l'imagino en un taxi, dirigint-se a l'estació de tren. Està una mica excitada, una mica avergonyida; espantada, potser, per la possibilitat d'un flirteig imprevist, d'un accident de trànsit fatídic.

És comprensible que s'oblidi una mica de mi.

De sobte la vida sembla un passadís ple de portes tancades i hom voldria obrir-les totes.

Quan torni, farem l'amor a poc a poc, com si acabés de tornar d'alguna ciutat conflictiva, com si s'estigués recuperant d'algun tractament mèdic agressiu i jo l'hagués de tractar amb l'atenta delicadesa que sempre em falta.

He estat caminant a les fosques. Seguint el fil platejat de la sèquia i la carretera que voreja el bosc. Els gossos em borden sense motiu.

Tot això em pertany.

Els antics sons aquàtics. La temperatura idònia. Fins i tot els grunyits dels gripaus. Tot el que puc veure, i el que la foscor amaga per gaudir-ne a cor què vols. Sense intromissions.

Tot això és meu.

Ara els meus passos que ranquegen tornen a portar-me fins a la casa que idolatro. Sembla ser que he tornat a deixar-me els llums encesos.

No ha estat cosa meva.

Hi ha una silueta a la finestra. Quan m'acosto hi veig un home fumant. Un home que m'observa amb un gest bel·ligerant. Sembla que, d'un moment a l'altre, també ell començarà a bordar.

No sé què fer.

Em quedo a fora, mirant el cel cobert i irat, com un astrònom aficionat. No vull alarmar la meva dona, però hi ha un desequilibrat al meu saló, que es fuma les meves cigarretes, que es beu la meva ginebra, que despenja el telèfon del menjador i pertorba la pau de la casa que idolatro.

Alguna cosa no va bé.

Una curiosa sensació d'estranyament. Imatges que s'amunteguen. Les ombres que es desfan, com si fossin trossos de núvols. Quelcom semblant al desemparament. Res sembla fiable. Tot està prenent el color d'un somni, d'un record, d'un deliri.

Què ha passat?

Em quedo molt quiet enmig d'aquesta foscor, a l'epicentre d'aquesta foscor que ja conec, que de sobte és la mateixa foscor que m'abrigava mentre esperava assegut en una butaca, immòbil al seu costat, en aquell llit de l'hospital.

Vaig arribar de matinada. Ella estava sola. Una infermera va entrar a l'habitació i després de prendre-li el pols i la temperatura amb suavitat i eficàcia va sortir sense dirigir-me la paraula.

La foscor d'aquella habitació em jutjava amb severitat.

Crec que aquella infermera també ho va fer.

Què ha passat?

Vaig sortir disparat al passadís i vaig estar a punt d'agenollar-me davant de la infermera i pregar-li una explicació. Vaig voler disculpar-me per haver pretès mantenir-me fidel a aquesta casa tan allunyada del món, de tot allò necessari i urgent del món, tan lluny de les sales d'urgències, dels forns de pa, de les escoles i dels tobogans que ara no puc evitar de mirar-me amb aprensió. A punt vaig estar de disculpar-me pels telèfons que no despenjo, per les trucades que no atenc.

Quan vaig tornar a l'habitació, ella em va dir, amb un fil de veu, que estava afamada. Estava esgotada, però estava bé. L'important era que ella estava bé.

Després sortiré al carrer. Et portaré un tros de pastís, vaig respondre.

Ningú li pot dir que no a un tros de pastís.

Què et sembla, abans, una copa de vi? O millor una ampolla sencera. Hauré de moure'm amb audàcia perquè la infermera no ens descobreixi.

Ella va riure. L'important és que ella va riure.

Mentre deambulo al voltant de la casa, penso en aquell matí d'una primavera diferent en què vaig perdre el meu cotxe a l'aparcament de l'aeroport. Mesos després de sortir de l'hospital la meva dona ja només buscava la companyia d'aquells tarats amb túniques blanques i penjolls ridículs. Vam acomiadar-nos apressadament a la sala d'embarcament i després vaig caminar entre cotxes esportius i furgonetes aparcades, esquivant altres comiats, altres retrobaments, sorteiant càmeres fotogràfiques plenes de paisatges mal digerits.

Vides partides per la meitat, a primera hora d'un matí d'una altra primavera.

Hores més tard, ella estaria sobrevolant el cel estrany de Nova Delhi, dibuixant i sostenint aquestes boniques figures amb els dits, per tractar de calmar-se durant l'aterratge. Perquè diguin el que diguin les estadístiques, a qui no el fa posar una mica nerviós això de volar?

Quan va tornar, va dir que necessitava anar-se'n uns dies a la ciutat.

Però quin era el motiu?

Què dimonis ha passat?

Potser el desequilibrat no sigui l'home que fuma i m'observa, mentre tracta de dissenyar una estratègia defensiva amb ceps i claus que acabin d'una vegada per totes amb aquestes excursions nocturnes meves, amb aquest rondar alienat al voltant de la casa que estimo, però que potser ja no sigui meva, que potser no tinc permís per seguir estimant.

Aquesta nit, la meva dona es ficarà en un altre llit. Es quedarà desperta. No sé si detestant-me. No sé si detestant la casa en la qual fa un temps vam viure plegats, cercant fotografies d'aquells viatges en capsetes de fusta, perdent la paciència, odiant les ampolles de licors exòtics que omplien a vessar les prestatgeries que eren meves. I ja no. De les rajoles d'una habitació que no conec brotaran les flors blanques que decoraven el seu vestit preferit que, com sempre, haurà deixat caure als peus del llit. Aquestes flors que deuen haver anat gronxant-se alleugerides amb la brisa tèrbola de la distància que ens separa.

M'agradaria arrencar a córrer. Però no ho aconsegueixo. Em quedo quiet, examinant les arrugues que broten en la superfície verdo-sa de l'aigua del dipòsit. Intento pensar amb claredat en la meua vida, en alguns esdeveniments que han passat, i que ara no aconsegueixo posar en clar. El meu estómac s'omple de por i de nusos.

Només espero que la tempesta sigui de profit.

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS
Teresa Julià Vercet
Montgat

MIRACLE

Minuts després del mut naixement sense batec, un poètic viratge del llenguatge.

I el ressò del teu palíndrom, Roc, va omplir l'habitació.

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

José Luís Bruno Serrano, Cecilio Vadillo Arroyo, Alex Verdiel Muntaner, M Victoria Val Lasheras, Eduardo de Mariano Pastor, Jordi Claret Carbonell, Josep M Espard Grau, Juan Rivademar Cabasa, Abril Saez Cano. Vilassar de Dalt

UN CONTE DE MERAVELLA

Fa molts anys, en un país molt llunyà conegut amb el nom de Meravella hi havia un castell amb el rei, la reina i la seva filla: l'estimada princesa Abril.

La princesa Abril tenia un drac volador que es deia Ramon, Ramon. Aquest drac, per cert, era bon observador i ajudava els soldats a vigilar el castell.

La reina es deia Rita i el rei Òscar i estimaven molt la seva filla, però tenien un problema, ja que una bruixa dolenta volia fer un encanteri a la princesa Abril.

Aquesta bruixa vivia en una casa enmig del bosc amb el seu gat negre, en Pipper. També tenia un hort on cultivava plantes màgiques amb les quals feia pocions i encanteris.

Un dia, la bruixa Maria Antònia va aconseguir de fer un encanteri a la princesa Abril que consistia en una poció feta amb les herbes màgiques que cultivava en el seu hort, i la va col·locar en un pot de vidre amb la intenció que la princesa se la begués.

Un cop feta la poció, la bruixa Maria Antònia va pensar a traçar un pla: com arribar al castell, com deixar la poció sense que ningú la veiés i, finalment, que la princesa Abril se la begués.

Va estar molts dies pensant i pensant com arribar al castell i sobretot que no la veiessin ni els soldats ni el drac Ramon, Ramon perquè si no el pla no sortiria bé i tindria un problema molt gros.

Quan va acabar de fer el pla, aquella mateixa nit va marxar cap al castell; molt sigil·losament, va agafar la poció, la capa vermella que li havia regalat la seva amiga Caputxeta, i li va dir al seu gat Pipper que l'acompanyés.

Van agafar l'aspirador volador —per cert, ecològic i que no contamina— que hi havia aparcat al garatge i van marxar xino-xano.

Quan van arribar al castell, van veure els soldats i el drac Ramon, Ramon fent guàrdia a la torre de vigilància.

En Pippet i la bruixa Maria Antònia van trobar molt difícil d'entrar al castell, però es van adonar que hi havia una gran festa: la festa de compromís de la princesa Abril amb el príncep Gaspar, que en uns dies es casarien.

Una importantíssima celebració per al país de Meravella.

Per tal d'entrar al castell, en Pippet i la bruixa Maria Antònia van amagar l'aspirador màgic darrere d'uns arbres i es van fer passar per discjòqueis. Així van aconseguir entrar al castell i anar cap a la discoteca.

Allà, sense que ningú se n'assabentés, van començar a muntar els aparells de música.

Del sac que duïen, en Pippet va començar a treure els cascos, la taula de mesclades *Pioneer*, els llums de colors amb brillantines per tal de crear un bon ambient, i d'aquesta manera, la princesa Abril i el príncep Gaspar baixarien atrets pel soroll de la música i la lluentor dels llums.

Dit i fet, tan bon punt en Pippet i la bruixa Maria Antònia van encendre els llums de coloraines i va començar la sessió de discoteca, posant i traient CDs i fent canvis de temes musicals... la princesa Abril i el príncep Gaspar van baixar a la discoteca, amb els seus convidats i els reis, tots atrets i bocabadats per l'ambient que hi havia en aquells moments: un Pippet i una Maria Antònia fent bona música i amb ulleres de sol.

Veient el bon ambient, els prínceps i convidats es van posar a ballar, tots contents i al ritme de la Conga, on el drac Ramon, Ramon i els seus soldats anaven dirigint el pas.

Aprofitant el moment, la bruixa Maria Antònia va agafar la posició i la va dipositar en el ponx i en el *San Francisco* sense alcohol que tenien preparats pels convidats en una taula on també hi havia olives, escopinyes, patates fregides i pinxos de carn, aromatitzats amb fines herbes.

Quan els convidats, els reis, la princesa Abril i el príncep Gaspar es van beure la beguda, van notar una sensació estranya i màgica: un formigueig a l'estómac que els impulsava a riure de forma continuada, i també a fer bromes i a tenir molta marxa i ganes de ballar sense parar.

Més ben dit i literalment!!!!, no podien parar de ballar ni de riure...

La bruixa Maria Antònia i en Pipper, quan van veure que el resultat de la poció era el contrari del que ells havien planejat, es van adonar que havien comès una equivocació i que s'havien confós d'herbes. N'havien fet servir unes altres que tenien l'efecte contrari: enlloc de fer venir pena, tristesa i son, aquestes et feien venir alegria, amistat, felicitat, energia, diversió, pau, amor...

Quan en Pipper i la bruixa Maria Antònia van veure l'estat d'alegria, felicitat i diversió que proporcionava la poció, ells també van córrer a beure'n. De cop i volta les potes d'en Pipper i les cames de la bruixa van començar a moure's soles, ballant, rient amb tots els convidats, els prínceps, els reis... i participant, amb il·lusió, de la festa!!

En Pipper va fer molta amistat amb el drac Ramon, Ramon i de tanta, tanta, tanta!!!! amistat que van fer, es van convertir en parella de ball professional.

La princesa Abril, el príncep Gaspar i els reis també van fer una bona amistat amb la bruixa Maria Antònia i la van convidar amb en Pipper al casament.

I així va ser com va acabar aquesta història *de meravella*: amb alegria, il·lusió, amistats i unes noces molt especials, les de la princesa Abril i el príncep Gaspar.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat!!!!

Poesia

Primer Premi Grup A
Raquel Freixas Salvador
Caldes d'Estrac

ELS AMICS

Si tens un bon amic abraça'l sense fi
Si tens un secret dolent demana ajuda corrents
Si tens un amic explica-li el secret
Si tens un bon amic tens un bon abric.

Segon Premi Grup A
Antonio Salguero Amaya
Argentona

EL MEU IAIO

El meu iaio se'n va anar al cel
i es va convertir en un estel.
Il·lumina tota la meva vida,
il·lumina tot el meu camí
per fer-me feliç.

Primer Premi Grup B
Aina Escudero Arañó
Tordera

EL MEU LLOC PREFERIT AL MÓN

El busco, el busco i el trobo,
El trobo en els teus ulls,
En la teva mirada d'amor.

El trobo en el teu caminar,
Quan corres darrere meu per jugar.

El trobo en les teves paraules
Que sempre tens per recolzar-me.

El trobo en el teu somriure
Que sempre surt per animar-me.

El trobo en les teves mans
Que sempre m'agafen fort
Per acompanyar-me.

Sí, el trobo, el trobo cada dia al matí
Quan vens a despertar-me,
I a la nit,
Quan vens a tapar-me.

Sí, el trobo, el trobo al teu costat,
En els teus petons i les teves abraçades.
El trobo cada dia perquè
El meu lloc preferit al món
És al teu costat, mare.

Segon Premi Grup B
Leo Izquierdo Aznar
Montgat

LA MEVA AMIGA

Tinc una amiga molt estranya,
no menja mai, quina canya!

Sempre és a punt per jugar
és tot el que sap fer.

Moltes vegades la veuràs volar
encara que sigui sense voler.

Li agrada molt amagar-se
i és difícil trobar-la.

No sap què fer a casa:
no riu, no dorm, no parla.

Però ella sempre dona la nota
la meva pilota bota, bota, bota...

Primer Premi Grup C
Ariadna González Gamell
Tordera

L'ECO DEL SILENCI

Silenci,
tot el que sento,
tot el que he vist
i tot el que veuré.

Silenci,
tot el que pots trobar en un món on no pots opinar,
en un món ple de ciutats,
on si no ets com els altres et posen a la llista.
Llista on hi ha els diferents.

Silenci,
la millor opció en un món de colors obscurs,
on els llibres estan plens de pautes
i epílegs sense explicacions,
on només hi ha les normes de joc.

Silenci,
vagis on vagis trobaràs i no sentiràs les il·lusions,
els sentiments,
les alegries,
perquè només hi ha un silenci pels que diuen ser
únic i diferents.

Silenci,
jo vull trencar aquest silenci,
poder ser diferent en una societat igualitària.
Vull formar un petit eco
que estic segura que ressonarà.

Silenci,
n'hi ha de diferents, no acceptats per la societat,
que no segueixen les modes,
que fan el petit eco de les ciutats,
que fan el petit eco de la societat.

Prou silenci
que mantingui la societat,
les flors ja no segueixen les modes,
i l'eco s'està convertint en paraules amb sentit.

Aquest és l'eco del silenci,
ple de persones diferents,
que són jutjades per les modes i per llibres tots iguals,
aquest és l'eco del silenci.

Segon Premi Grup C
Martí Castan Manté
Sant Vicenç de Montalt

LES CROQUETES

M'agraden les croquetes,
ben rodonetes i calentetes,
de tots els indrets i racons,
siguin de pernil o de cigrons,
de pollastre o de rovellons.

Les he vist de totes menes,
a Roquetes les fan petitetes,
a Vilassar les fan com un pa,
al Masnou les fan com un ou,
a Calella les posen a la paella,
al Montseny les fan amb seny,
i a Mataró en mengen un milió.

L'àvia és la que les cuina millor
i sempre en fa un piló,
i tothom, ja siguin grans o petits,
en menjar-se-les es llepen els dits.

El meu pare se'n menja un grapat
i la resta són pel gat,
el meu germanet fa porqueries
i les tira a les escombraries.

M'agradaria ser cuiner
i fer-ne un miler.
Si vols fer un bon dinar,
les croquetes no hi poden faltar.

Primer Premi Grup D
Duna Rodríguez Galán
Sant Vicenç de Montalt

POTSER

He caminat, he plorat,
he rigut i he amat.
I tot al teu costat.

Perquè, amor, em sorprèn
estimar-te tant.
Potser encara no ho saps;
potser prefereixes ignorar-ho.
Però al meu cor mai
se li donen bé els potser.

Un potser és només un sí a mitges,
un potser és una il·lusió silenciosa,
un potser és el petó que podria fer-te,
un potser són els anys que podria regalar-te
o tot el que podria estimar-te.
Un potser som *tu i jo*.

Potser soc d'aquesta gran minoria
que pensen amb el cor
i senten amb les paraules.
Potser soc d'aquesta petita majoria
que es desespera per conèixer-te
i es mor per descobrir-te.

Potser, i només potser,
quan em trobis em recullis.
I potser m'abraxis
i em deixis ser el teu tot.

I quan m'arrauleixi
en el buit de la teva esquena,
potser em murmuris a l'oïda
el que estic pensant.

Però tot és un potser.
I mai m'ha agradat
fer castells en l'aire.

Perquè, quan caus, et fas mal.
Tot i així, cauria mil vegades
si els teus braços em recollissin
en cada ocasió.

Perquè sempre he amat sofrir-te.

Segon Premi Grup D
Núria Herrero Puche
Arenys de Mar

TRENCADÍS

Baixa

Marxes, i marxa,
i jo aquí,
a forçades.

I no hi ets,
ni el teu vestit,
ni els teus cabells.

Menteixen,
si et diuen sexe dèbil.
De feble només en tens pronoms.

Que aquí segueixen,
no canvien,
no marxen.

I passa un dia,
un altre,
i no tornes.

On ets?
Estàs bé?
Què fas?

I desitjo que caigui la nit:
per poder-te pensar,
per trobar-te a faltar.

Dormo,
abraçada a records;
que fan bona olor,

la teva olor,
la teva veu,
la teva serenor.

Tant de bo no sigui res,
que el fred marxi,
i tot estigui bé.

I sé que tornaràs.
Ets valenta,
tot ho podràs.

Jo seguiré esperant.
Seguiré somiant,
fins que torni a veure el teu cor:
Bategant.

Temps

Vivim en un petit espai entre el passat, que mai més tornarà i només podem recordar, i el futur. Un futur que no saps què et depararà. No saps res del que passarà llavors. I tu només penses en què faràs. I si mai arriba? Només sé una cosa: Mai no deixis que ningú et digui el que has de fer, dir o pensar. És el teu futur i camí, de ningú altre. Teu. Només teu. Ningú ha de viure la teva vida, perquè en aquest moment mors.

Un altre any passa. Marxa per no tornar mai més. S'esfuma. Amb ell marxen moments de pau i harmonia. Records dolços. Il·lusions. Somnis. Carícies. Somriures. Paraules. Moltes paraules.

Se'n van malsons. Foscor. Tenebra. Ombra. Llàgrimes. Pilons de llàgrimes. Dolor. Malestar. Ensurts. Vides.

Que fugaç, el temps. I valuós. No el malgastis amb qui només vol arrencar-lo de tu i fer que cada segon sigui un infern. M'has de prometre que no llençaràs hores plorant per coses que no són a les teves mans. Aquelles mans que són d'una escalfor pura i sincera. Les teves mans.

Et vull desitjar temps. Temps per compartir-lo amb qui mereix el teu temps.

Gràcies per no haver marxat. Mai deixis de ser tu.

Regal

Del no-res vas venir,
vas aparèixer,
i jo no et buscava pas, només vam coincidir.

I et vas voler quedar.
Tot anava bé, de fet massa bé.
Per això vas marxar,
em vas deixar.
Sola, pensant vaig veure que
potser tornaries.
I encara se m'esbossava un somriure quan el cap em feia
pensar en tu altra vegada.

Tot i que tu em vas fer mal.
Molt mal, jo et pensava.
Em consolava preguntar com estaves i si tu em recordaves.
Però van passar els dies i tu no tornaves. Si t'he de ser sincera,
no tenia quasi esperances.

I a punt de bufar la primera espelma, vas aparèixer de nou.
I quasi els meus ulls em traeixen quan et vaig tornar a
veure.
I de cop, una abraçada amb una paraula ho van posar tot a
lloc.
Al seu lloc.
On tu també hi ets.

Angoixa

Una papallona
dins el pit,
me'l prem,
el fa petit.

Un t'estimo
ha quedat clavat,
entre pulmons,
vaig evitar el meu esclat.

La cama balla;
el pols s'accelera,
no es fixa la mirada,
el pensament se m'encreua.

I només desitjo
que per fi em deixi,
mentre m'entjo,
i s'entendreixi.

Carta

Hola, amic.

Exacte, tu. Qui si no?

Has estat tu, amic, aquell qui m'ha fet agafar impuls per fer coses que ni jo podia imaginar, per la por; la por de fracassar; la por de quedar paralitzat per aquesta mateixa por; la por de deixar de ser estimat; la por de morir.

Has estat tu, amic, qui m'ha aconsellat; aconsellat de resoldre les coses parlant; aconsellat de prendre un minut de calma; aconsellat de viure més lentament, però sense parar ni mirar enrere mai.

Has estat tu, amic, qui s'ha quedat; quedat amb les coses bones i sobretot, les coses dolentes de la meva persona; quedat fins a trobar la son, aquella son que no volia venir a trobar-me; quedat malgrat les tempestes; quedat amb mi, quan faltaven rialles; quedat amb mi, quan tot anava a contracorrent; quedat amb mi, quan ningú no ho va fer.

Has estat tu, amic, qui m'hi ha fet veure; veure que de vegades fa falta abaixar una mica el cap i assentir; veure que un no sempre té el que vol; veure que entre la vida i la mort hi ha un petit graó; veure-hi amb els ulls de l'altre.

Has estat tu, amic, qui ha fet tant per mi.
Dir-te gràcies és ben poc.
Tant de bo algun dia, trobis un amic com tu, amic.

Atentament,
El teu amic.

Llum

Qui t'ha dit
que somiar
era d'infeliç?
Sembla que ja es fa de nit.
Qui t'ha tret:
les ganes,
l'energia,
el sentiment,
de seguir, tot i si perds?

Em mires,
però no et veus.
Et veig,
però no em vols mirar.
I en mirar-me ja no hi veig
aquella llum,
tan viva i tendra
que acostumaves
a deixar anar.
Ara només en queden cendres,
i la llum és molt més tènue,
dèbil.

Primer Premi Grup E
Marçal Parcerisa Ledesma
Alella

RESISTÈNCIA VEGETAL

I. Dol bord

Se m'ha inundat la costella
de tant dol bord
i aquest no-florir,
tossut,
de les parpelles.

Les dàlies han fet nus
i m'he estimbat entre els plecs de
la muralla tova
i el merlet trist
que repintes cada nit.

El maó ha fet espiga,
i l'espiga proclama molla:
tens pluja i tramuntana
fugint-te pel vestit.

II. Sense preàmbuls

Miro per la finestra
i veig com l'esquelet
de l'últim arbre
que tem la tardor
fa desafinar el rossinyol
de la tercera branca.

El tors nu de l'alzina
s'alça rebent d'entre la cendra
i brega amb la terra
per endinsar l'arrel
dins el cor
de les nits més porugues.

El vent ha pentinat la tarda
i la humitat de les fulles trenca
—sense preàmbuls—
la solitud
d'un full en blanc.

III. Esquerda

Duc l'esquerda de la pell
plena d'heures, molsa
i records d'obaga.

Les sabates,
podrides d'enyor,
són la llosa que fa joc
amb la bandera clandestina
que oneja d'entre
la pila de cartes perdudes
del segon calaix del racó.

La tramuntana ha escombrat la pluja
i el brúfol que omple la nit
de clavells i farigola
arrenca les últimes pestanyes
d'aquest maig pigós
que galopa per arrugues,
carícies
i tendresa.

Duc l'esquerda de la pell
plena d'heures, molsa
i records d'obaga;
i l'aroma d'eucaliptus declara
que *segueixen faltant dits*
per a tanta pell.

IV. Didal

Esberlo la closca abrupta d'un fruit sec
que ha florit de matinada.

—quant temps feia, que hi eres dins?—

L'espetic m'enrampa
i el calendari s'esquerda:
has esbudellat maó, paret i bigues.

A la cuina, la mel dels teus ulls
busca la notícia trista
que mai no gosa embrutar
la portada del diari.

“Ha arribat el fred.”

Desenfundo el didal
i em poso a escriure.

V. Ham

Destrio set síl·labes de mel
d'entre el delicte que corona
la teva pell en braille
i un esmorzar de mitja pensió.

L'ham del llit
ha corcat la paciència
i, de tant esberlar el niu,
els llençols d'alga bruna
han fet, del teu cos,
cal·ligrafia,
calèndula,
acord menor
i proclama.

No hi haurà paret,
tempesta,
ni carícia de pell bruna
un cop desperti
aquest poema.

VI. Records en almívar

Hi ha tres pots de mermelada
—a voltes
dolça, amarga
o agra—
a l'ampit d'una finestra amb vertigen
que
 cau sobre
 el
 mar.

Se m'ha empastifat
el pensament
d'albercoc i llimó madur
i els petons han tenyit
la paret que creia blanca
de color olor de poma muda.

A fora, a la porta,
ja hi penja un paper:

Records en almívar.
Especialitat de la casa.

VII. Cirerer

El cirerer ha florit
de color de porpra
i les arrels han desgranat
el camí d'argila
que menava,
directe,
a l'últim lliri
de la teva nuca.

La casa,
abraçada de maons
i sang maragda,
ha venut la llar
per tres parets
de fulla prima
i una finestra buida.

Ni timbre, ni bústia, ni cartes.
Ni veïns, ni dièresi, ni brida.

Tanta paret,
corcada d'una esperança
que encara ens descosia,
no ha servit
de
r e s.

Segon Premi Grup E
Alba Nonell Ruscalleda
Tordera

VOLTA AL MÓN EN 80 VERSOS

I. ÀSIA

Guerra, explotació laboral, masclisme i submissió religiosa

Rius de sang i patiment.
Desfilades infinites de morts innocents
causades per persones inhumanes
que no tenen cor i van armades.

Fan més hores que un rellotge
per un miserable jornal.
Formen part de l'actual sistema
d'explotació laboral.

Creuen que per ser homes tenen el poder
de donar ordres i exigir serveis,
que les dones hi són per servir-los
i per res més.

Actuen en nom de la religió.
Estan sotmesos a la seva voluntat.
La seva ànima anirà al més enllà
i Al·là perdonarà els seus pecats.

I. AMÈRICA

Droga, violació, analfabetisme i indigència

Poc els importa la vida.
Buscant l'èxtasi han perdut el control.
Són addictes a la pols suïcida.
I ara aquest tòxic els porta a la mort.

Perseguides, cosificades,
obertes de cames, culpabilitzades.
Mai més dormiran tranquil·les
després d'haver estat violades.

No han après a llegir ni a escriure.
No han tingut accés a l'educació.
Se senten part d'una terra
a la qual no poden posar nom.

Ciudadans del món, sense sostre.
Sota un pont, entre cartons, aixoplugats.
Resignats a l'ocàs de l'oblit.
De la història, ignorats.

II. ÀFRICA

Explotació infantil, ablació, pobresa i fam

Robes estripades i peus descalços
que ballen entre el bressol i la mort.
Són massa hores treballades
intentant semblar homes forts.

Mai sabran què és el plaer
perquè n'han estat privades.
En nom del vent, els han tallat les ales.
No ho compensaran carícies ni abraçades.

Ni aigua a l'abast,
ni energia a la mirada.
No tenen res més
que el moment, que l'ara.

Moren de gana
milers d'infants.
Les llàgrimes acaricien les galtes
als nens de la fam.

III. OCEANIA

Racisme, violència, divisió política i esclavitud

Només era una nena.
Els homes del voltant li cridaven “Negra!”.
Era víctima de la discriminació
només per tenir la pell de color.

Homes audaçs
que a d’altres han arrencat la vida,
sense importar-los ni una mica
la il·lusió esvaïda que aquelles persones poguessin tenir.

Diferències. Contrastos.
Cada illa, un món.
Mosaic de races, cultures i religions
atrapat pels tentacles de la secularització.

Esclaves dels temps moderns,
sotmeses a matrimonis forçats,
obligades a servir i a fer feines de la llar
o atrapades en bordells qui sap fins quan.

IV. EUROPA

Consumisme, refugiats, immigració i prostitució

Societat de consum, de diners malgastats,
de capricis i falses necessitats.
Res és suficient, tot resulta indiferent.
Per una moneda es baralla la gent.

Després d'aquesta onada
seran enduts pel mar.
Els buscaven millor vida
i la injustícia els l'ha donat.

Expulsats i desterrats
han arribat a casa nostra.
No tenen papers.
No saben l'idioma.

Dones de carretera, vulgars aventureres
que de llit en llit passen les hores.
La seva vida té gust de nits en vetlla
i fa olor de fum i d'homes.

Primer Premi Grup F
Marcos Castellón Espezel
Argentina

EL NAUFRAGI

Decurs

Passaran els dies
i amb el vent la sort
pentinarà del destí
les teranyines.
Passaran de somnis
latents amalgames,
esmes contingents
inconscients i lliures.
Passaran les nits,
cap al cel la mort
s'endurà els secrets
més profunds del cor.

La seva pau

L'aire és fresc, el vent propici,
s'acosta al cel el cant dels rossinyols,
s'abracen amb fermesa milers de mans unides
al cor de la mirada, al pols del meu país.
Un dia no llunyà, que veig que arriba,
podrem tocar amb les mans la llibertat.
Atansa'm el demà, nostàlgia dels meus avis,
que jo els hi portaré orgullós la seva pau.

Tarquim

Rac amb desgana l'esperança dissolta
d'aquells desalenats somnis pretèrits,
fenc el tarquim d'una abúlia feixuga
sobre les tombes buides
de tants records inerts.

Solco la renúncia a les teves falanges
al teu avantbraç, al teu canell mínim
i travesso amb displicència aquells somriures
que un dia vas vessar
sense embolcall.

M'abraça l'apatia en la penombra
del sord residu fosc i enverinat
que antany va brollar del teu cinisme,
de tantes promeses
que vas malversar.

M'engavanya la teva remembrança,
m'espolso la memòria dels teus llavis;
m'esquinço la pell amb la nostàlgia
però hi romanc
i no goso deseixir-me'n.

On se'n van

On se'n van les hores i els somriures,
on se'n va l'estela del teu cos
mentre solques els mars més invisibles
més enllà del mur de l'horitzó.

On se'n van les nits i les carícies
cada vespre quan jeus al seu costat,
els matins la teva silueta
on se'n va, si estires els llençols.

On se'n van volant els teus silencis
quan t'abstraus com tu només ho fas
i el teu cor, quan sents que tot s'acaba,
on se'n va i s'amaga si té por.

On s'ensorren les forces quan de sobte
ve la pèrfida i gelada soledat,
quan les mans queden buides i t'escoltes,
on se'n va el teu cel abandonat.

On se'n van les llargues matinades
d'estones, d'esperes solitàries,
d'esclops blancs i bates silencioses,
on se'n van irradiades les remors.

On se'n van les sordes parestèsies,
les queixes d'uns ossos espantats.
On se'n van, recurrents, les nàusees joves
i el vi blanc, també per via oral.

Trobaré, convençut, la teva màgia
vaig darrere el rastre de la pols
que desprenen les teves suaus petjades,
on se'n van, petites, on se'n van.

Argentona

Despertes a trenc d'alba, sobre el teu llit humit
de costanera vall ensenyurada
i sense fer soroll —el mar encara dorm—
saludes el castell, que a dalt d'un pic
la cara al vent somriu mentre es pentina.
El sol es va enlairant alegre i viu
regant amb pols de llum carrers i places
des de Sant Sebastià fins a la Font Picant
s'aixequen les remors de feines vàries;
transiten ja els teus fills, xirois besunyen
amunt i avall en plena activitat.
Ara la tarda cau, l'aire refresca,
els llums s'encenen, canta el campanar,
et pintes els llavis del teu carrer gran.
Fent passes de gegant treus foc i polseguera
i exhibeixes coqueta el batec del teu cor.
Presentes quatre barres i alces una grada
engalanant d'orgull la teva lluna nova.
Arrenca el suau ball de les fondes passions
sota el màgic envelat d'elèctriques estrelles
amb milers de garrins a baix a les escoles
dins la dansa tribal que vibra al teu estómac.
Demà les teves fonts i els teus pous invisibles
rere el traç delicat de llurs constel·lacions
romandran als camins escrits del teu destí.
Nosaltres, estimada, serem els seus garants
i no et defraudarem davant les inclemències,
el nostre alè que és teu el trobaran aquí.

Soledat

Soledat, soledat
fes-me companyia,
fes-me costat, et necessito,
dona'm silenci i llibertat.

Planeta

Si palpejo a cegues cercant-te en la foscor
orientat per mil ermes ombres d'enyorança,
si et percebo en la inefable buidor de la mancança
no és cap brot de follia, són les dents de la por.

La por de no retrobar-te, al meu costat, la por
de no voler saber per què seguir vivint
la por de viure un miratge potser massa sovint.
De travessar l'absència dels teus ulls, la por.

Navego tantes nits al mig de la tempesta
preguntant-me qui soc entre onades gegants
amb un rumb sord que busca l'horitzó de l'abans
i el batec de ma brúixola trencada es manifesta.

Si habito un planeta tan lluny de la terra
i em veuen esquerp i llunyà i egoista,
si no entenen que soc només un artista,
o potser un soldat perdut a la guerra,

que plora per sa musa, sa lluna i sa utopia
que creua l'espai, aliè al temps i a la gent,
doncs m'importa ben poc, la veritat, seguir absent,
si escric és que espero retrobar-te algun dia.

Per tu

Per tu vaig ofegar
el seny —i certs principis—,
gemecs morals saltant
per les finestres
—com feien els *brokers*
al *crack* del vint-i-nou—
i em va semblar veure sortir
alguns fonaments encaputxats
per la porta del darrere.

Per tu vaig perdre el món de vista,
vaig vendre l'essència a cor obert,
vaig saltar al buit, ingràvid de tan lliure.

I heus ací el residu de tanta follia,
un absurd amarament desorientat
que acaricia perdut
els teus sords vestigis
de freda pedra mil·lenària.

L'home

L'home és la seva voluntat,
l'ansia de sa pròpia projecció,
de consciència una amarga pretensió
inefable, un desig crucificat.

Un ninot al seu vaixell sense timó,
una ploma a la brisa abandonada,
s'aferra al seu deliri perquè a cada
parpelleig percep automoció.

Pobre monstre, il·lusa criatura,
quina absurda joguina demencial
i quin aspre regust determinista.

Al seu destí acomoda la postura,
amb sensació d'escollir el seu canal,
s'arrossega com un cuc cec i egoista.

Binomi irresoluble

Les nostres mirades foren sempre paral·leles,
la nostra atracció segurament obliqua,
les nostres desfetes recurrents i circulars,
la nostra concurrència, en cada cas, tangent,
és a dir, puntual, però perfecta.
La nostra evolució deixà una estranya empremta
una fonda i curiosa estela discontinua,
el rastre d'una mena de pols gravitatòria,
petges no homogènies en òrbites el·líptiques,
de somnis secants i sordes bisectrius.
Cercàvem conjuncions i espais convergents,
períodes integrals de moments infinits
i trobàvem, ves per on, sense remei,
milers d'interseccions d'equilibri inestable,
successions fraccionades i amargues derivades,
passions ondulatòries, abscisses i desordenades.
I circumscrits al destí d'un eix comú
alternàvem així vibracions i ressonàncies
amb instants també complexes
i atenuades setmanes, sense producte —escalar—,
immensament normals.
Recordo la nostra projecció,
reviso la peculiar trajectòria capritxosa
d'aquell amor subtil i exponencial,
d'aquella dolça equació tan delicada
de constants progressions i variables,
d'accions i reaccions diferencials
dins del nostre etern binomi
mancat de solució.

Si t'importo

No importa en realitat
que em menteixis
o m'enganyis
per activa o per passiva
o per vergonya
o por rancor
o compassió
o per aquelles estranyes
coses de la vida;
si t'importo.

Si t'importo no importa
en realitat,
res d'això.
Doncs vindrà, tu ho saps,
l'hivern;
la neu i el vent
enterraran les fal·làcies
i jo et donaré abric,
tu ho saps,
sense demanar-te res a canvi,
com ara t'ho ofereixo,
com sempre,
si t'importo.

Si t'importo no importen
els errors
ni les trampes,
de veritat que no importa
res d'això.

La pell

Recerques els records
pelant patates
i vas tallant l'oblit
en cercles concèntrics.
S'enlaira la mirada a la finestra
al temps que vas deixant caure la pell,
es desprèn l'helicoide dels teus somnis
que aterren lentament sobre el cubell.

L'ull de l'huracà

Vindré a buscar-te
companya, quan menys t'ho esperis
i acabarem allò que ens van trencar.
Si vinc vençut, no em tornis la mirada.
Si sobrevisc, prepara els teus vestits,
que marxarem volant per la finestra
per l'ull de l'huracà del teu destí.

El mas

Ta mare el cel immens,
ton pare el sol irisat,
quan vuit són les branques
el tronc és el mas.

Segon Premi Grup F
Carmen Vila Rovira
Sant Pol de Mar

MARS D'INFINIT

Bon àpat

Amb delit de paraules
paro taula,
obro el llibre
i estenc al plat un poema.

Amorosida de delicadesa
prenc la forquilla i el ganivet
i separo accents i comes,
com les espines del peix,
i tasto cada mot,
la boca atenta al sabor.

Empasso a poc a poc
i m'alimento d'olors i pensaments
creats per altres ments,
que no la meva.

I aixeco la copa
i brindo pel regal
de tants versos prestats
generosament
per desconeguts poetes
que, amb xarxa de pescador,
han recollit
la bellesa volàtil
i l'han fixada en paper
per a aliment i
solitària comunió meva.

Ella es venta

Vagareja la ment, flonja,
el cos desplegat al sofà.
La marinada mou l'aire estancat,
ventet deliciós que amoreseix
a calorada de juliol.

Ella es venta.

El vano, fustes pintades
de verds i rosats.
L'avarícia de la mandra,
la vagància espiritual,
la mediocritat de l'accídia.
Els dits mariners
guien la vela.

Ella es venta.

Ombres de colors,
mots que volen néixer.
En quina font raja la veritat
que capta l'elegància de l'esperit?
Immersió necessària
per trobar paraules vives
i defugir la vulgaritat
que banalitzava la vida.
Els ulls entretancats,
el vano adormit sobre el ventre.
La mort, la trampa de la son vigila.

Ella es venta.

Al pare

Se't va morir
cansada de viure,
cansada de tu,
papa,
cansada del mateix que tu
n'estaves ja tan cansat:
la ira que et manava.

A la mare

Te'm fas present
quan retrobo en mi
el mateix patiment
que, a tu, et va portar a la tomba.

No vam poder entendre'ns massa
mentre vivies.
Ara, que ets morta, penso en tu sovint,
et sento en mi mateixa,
en el meu gest.

Et comprenc en el meu neguit,
i, fins i tot, et trobo en mi
en una mateixa forma
de fer un sospir.

A la mort d'un veí

Te n'has anat com de puntetes,
jove,
lleuger d'equipatge
sense la pesantor dels anys.

Atret per l'aurora,
tu, com els enamorats
escollits per Déu,
t'has deixat abraçar
i has iniciat el gran viatge.

Adéu, amic,
que l'amor t'ompli per sempre.
Pensarem en tu cada matí,
a cada rosada albada.

Reglament

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2018 - XXXV edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia

1 PARTICIPANTS

1.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

Grup A: de 6 a 8 anys

Grup B: de 9 a 11 anys

Grup C: de 12 a 14 anys

Grup D: de 15 a 18 anys

Grup E: de 19 a 25 anys

Grup F: a partir de 26 anys.

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real dels participants el 30 d'abril del 2018.

1.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

1.4 Els participants només podran presentar una obra en un municipi. En cas que presentin més d'una obra per autor i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2 OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

2.3 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.4 L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups A, B i C és de 5 cares de DIN-A4 o equivalent. L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa i poesia dels grups D, E i F és de 15 cares de DIN-A4 o equivalent.

2.5 Preferiblement els treballs han de ser escrits en lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts o equivalent.

3 PLIQUES

3.1 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

3.2 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXV Mostra Literària del Maresme

- Títol

- Pseudònim o lema

- Edat

- Grup

3.3 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXV Mostra Literària del Maresme

- Municipi on es presenta

- Títol

- Pseudònim o lema

- Edat

- Grup i categoria (prosa o poesia)

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement en el cas dels grups A, B i C.

4 PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 9 i 13 de juliol del 2018.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En cas que se superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que se n'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

5 PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi per cada grup i modalitat.

5.2 Els grups A, B i C rebran un val bescanviable per llibres i els premis D, E i F rebran un premi econòmic en metàl·lic. Aquests estan subjectes a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

5.3 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

6 PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Sense límit d'edat.

6.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

6.4 Els participants només podran presentar una obra en un municipi. En cas que presentin més d'una obra per autor i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.5 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, amb espais inclosos, redactats en català, tant en poesia com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

6.7 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

6.8 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Microrelats

- Títol

- Pseudònim o lema

6.9 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Microrelats

- Municipi on es presenta

- Títol

- Pseudònim o lema

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement en el cas dels menors d'edat.

6.10 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 9 i 13 de juliol del 2018.

6.11 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.12 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

6.13 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic, l'import del qual està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

6.14 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

7 PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

7.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Sense límit d'edat.

7.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

7.4 Els participants només podran presentar una obra en un municipi. En cas que presentin més d'una obra per autor i/o a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

7.5 Les obres poden ser individuals o en grup, sempre que s'acrediti la discapacitat intel·lectual de l'autor/a o autors/es.

7.6 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

7.7 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia, i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.8 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

7.9 L'extensió màxima per a les obres és de 4 cares de DIN-A4, en Times New Roman 12 i espai entre línies d'1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.10 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Relats Breus per a Persones amb Discapacitats Intel·lectuals

- Títol de l'obra

- Pseudònim o lema

7.11 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Relats Breus per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual

- Municipi on es presenta

- Títol de l'obra

- Pseudònim o lema

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a, autors/es

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement en el cas dels menors d'edat

- Certificat oficial del grau de discapacitat intel·lectual de tots els autors/es.

7.12 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 9 i 13 de juliol del 2018.

7.13 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.14 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

7.15 El premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un val bescanviable per llibres, l'import del qual

estarà subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

7.16 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

8 JURAT I TRÀMIT

8.1 El jurat de la fase local serà nomenat per l'ajuntament que convoca el premi, i serà el que qualifiqui les obres a nivell local.

8.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més, designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la Comarca del Maresme.

8.3 Serà responsabilitat del jurat:

- Elaborar el veredictes que es recollirà en una acta
- Rebutjar els treballs que no s'ajustin a les bases de la convocatòria
- Concedir accèssits
- Declarar desert un premi

8.4 El veredictes del jurat serà inapel·lable i vinculant per l'òrgan resolutori que serà el President del Consell Comarcal del Maresme.

8.5 Els accèssits seran publicats al llibre recull però no disposaran de premi.

8.6 El jurat trametrà l'acta del veredictes al Consell Comarcal del Maresme i aquest comunicarà els guanyadors als municipis participants, que n'informaran els seus participants.

8.7 L'ajuntament amfitrió determinarà el lloc i l'hora de l'acte públic de lliurament de premis i ho comunicarà als ajuntaments participants.

9 PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació, i poder reproduir les obres —de manera total o parcial— en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com al web www.ccmaresme.cat, fent-ne referència a l'autor.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Comarcal del Maresme, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32, 08301 de Mataró.

9.4 Les obres i còpies presentades no es retornaran, hagin estat premiades o no.

10 ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Els participants seran responsables de les reclamacions que es produeixin per danys a tercers (plagis, danys morals, etc.).

10.2 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.3 Totes les persones participants en aquest concurs literari, tinguin l'edat que tinguin, podran ser fotografiades. El municipi amfitrió i el Consell Comarcal del Maresme podran fer ús d'aquestes fotografies per fer publicitat i difondre aquest acte sense necessitat prèvia de cap tipus d'autorització. Els noms i les fotografies dels participants poden sortir publicats a la premsa i a d'altres mitjans de comunicació.

10.4 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

Les dades de caràcter personal seran incloses en un fitxer del CONSELL COMARCAL DEL MARESME per a la gestió de la Mostra Literària del Maresme, el qual adopta les mesures de seguretat necessàries, d'acord amb la normativa aplicable que disposa la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de Caràcter Personal. Podrà exercir els seus drets d'accés, rectificació i cancel·lació, en els termes establerts en la legislació vigent, dirigint-se a l'Oficina de Registre del CONSELL COMARCAL DEL MARESME.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2018

A Mataró, el dia 2 d'octubre de l'any 2018 a les 17:00h, es reuneix el jurat de la Mostra Literària del Maresme format per Montserrat Planas Massó, Francesc Ponsa Herrera, Joan Ramon Herrador Rodríguez i Jaume Prat i Fabregat. Actua com a secretària, amb veu però sense vot, Eva Delgado Bernad. I per part de l'Ajuntament de Cabrils hi participa Victòria Garcia Bautista com a supervisora del procediment, amb veu i sense vot.

Victòria explica com s'ha fet la classificació dels treballs i de les pliques: per municipis, poesia i prosa.

Per fer la valoració dels treballs, la distribució ha estat la següent:

Poesia tots els grups: Jaume i Joan

Prosa grup F: Jaume, Joan i Francesc

Prosa grups A,B,C,D i E: Francesc i Montse

Es va determinar fer aquesta distribució atès que la Montse coneixia algunes de les persones que presentaven treballs del grup F, i tot i que els treballs estaven codificats es va optar per aquesta opció per tal que no hi poguessin haver malentesos.

Abans de la valoració, pel que fa a la prosa cada membre exposa quins són els treballs que més li han agradat i d'entrada no hi ha hagut consens; en canvi, pel que fa a la poesia sí que hi ha hagut més coincidència en la valoració.

El jurat comenta que la poesia ha connectat més amb els grups petits, alguns treballs tenen una rima molt acurada.

A la prosa, el grup 15-18 ha costat més, tot i que els temes tenien punts de maduresa: *bullying*, refugiats, etc., i els diàlegs estaven ben estructurats.

Es realitza el llistat de les obres més ben puntuades i es passa a l'obertura de les pliques.

Així doncs, d'acord amb les bases que regeixen el certamen i un cop vistes les puntuacions efectuades pels membres del jurat, s'acorda per unanimitat atorgar els següents premis:

GRUP A

PROSA 1r premi: La desaparició dels llibres - Alexis Victoir Oller. Canet de Mar

PROSA 2n premi: El gosset abandonat - Queralt Carreras Colomé. Tordera

POESIA 1r premi: Els amics - Raquel Freixas Salvador. Caldes d'Estrac

POESIA 2n premi: El meu iaio - Antonio Salguero Amaya. Argentona

GRUP B

PROSA 1r premi: Un beuratge històric - Lúdia Casanovas Ramon. Cabrera

PROSA 2n premi: La colla dels xiclets enganxifosos - Maria del Rio Gayan. Cabrils

POESIA 1r premi: El meu lloc preferit al món - Aina Escudero Arañó. Tordera

POESIA 2n premi: La meva amiga - Leo Izquierdo Aznar. Montgat

GRUP C

PROSA 1r premi: Europa desperta! - Dalai Chico Rodríguez. Canet de Mar

PROSA 2n premi: Diari de... - Lucas Drago Sobrevia. Alella

POESIA 1r premi: Eco del silenci - Ariadna González Gamell. Tordera

POESIA 2n premi: Les croquetes - Martí Castan Manté. Sant Vicenç de Montalt

GRUP D

PROSA 1r premi: Memòria d'un refugiat - Estel Pou Prim. Vilassar de Mar

PROSA 2n premi: Incerta espera - Valèria Cuní Capellà. Teià

POESIA 1r premi : Potser - Duna Rodríguez Galán. Sant Vicenç de Montalt

POESIA 2n premi: Trencadís - Núria Herrero Puche. Arenys de Mar

GRUP E

PROSA 1r premi: Un retrat - Bernat Fernández Roca. Tordera

PROSA 2n premi: Et recordo - Laia Benítez Manzananas. Canet de Mar

POESIA 1r premi: Resistència vegetal - Marçal Parcerisa Ledesma. Alella

POESIA 2n premi: Volta al món en 80 versos - Alba Nonell Rusalleda. Tordera

GRUP F

PROSA 1r premi : Tora blava - Fina Joseph Caballé. Arenys de Munt

PROSA 2n premi: Nova Delhi - Jesús Ignacio Arroyo Calero. Vilassar de Mar

POESIA 1r premi: Naufragi - Marcos Castellón Espezel. Argentona

POESIA 2n premi: Mars d'infinit - Carmen Vila Rovira. Sant Pol de Mar

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

Miracle - Teresa Julià Vercet. Vilassar de Dalt

PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

Un conte de maravella. - José Luís Bruno Serrano ,Cecilio Vadillo Arroyo, Alex Verdiel Muntaner, M Victoria Val Lasheras, Eduardo de Mariano Pastor, Jordi Claret Carbonell, Josep M Espard Grau, Juan Rivademar Cabasa, Abril Saez Cano. Vilassar de Dalt.

I no havent-hi més assumptes a tractar, es dona per finalitzada la sessió a les 18:45h.

Signen l'acta el jurat i la secretària el dia 2 d'octubre de 2018 a Mataró

Participen:

Alella, Arenys de Mar, Arenys de Munt
Argentona, Cabrera de Mar, Cabrils, Caldes d'Estrac, Canet de Mar, Dosrius,
Malgrat de Mar, Mataro, Montgat, Orius, Sant Andreu de Llavanes,
Sant Pol de Mar, Sant Vicenç de Montalt, Santa Susanna, Teià, Tiana, Tordera,
Vilassar de Dalt, Vilassar de Mar